

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

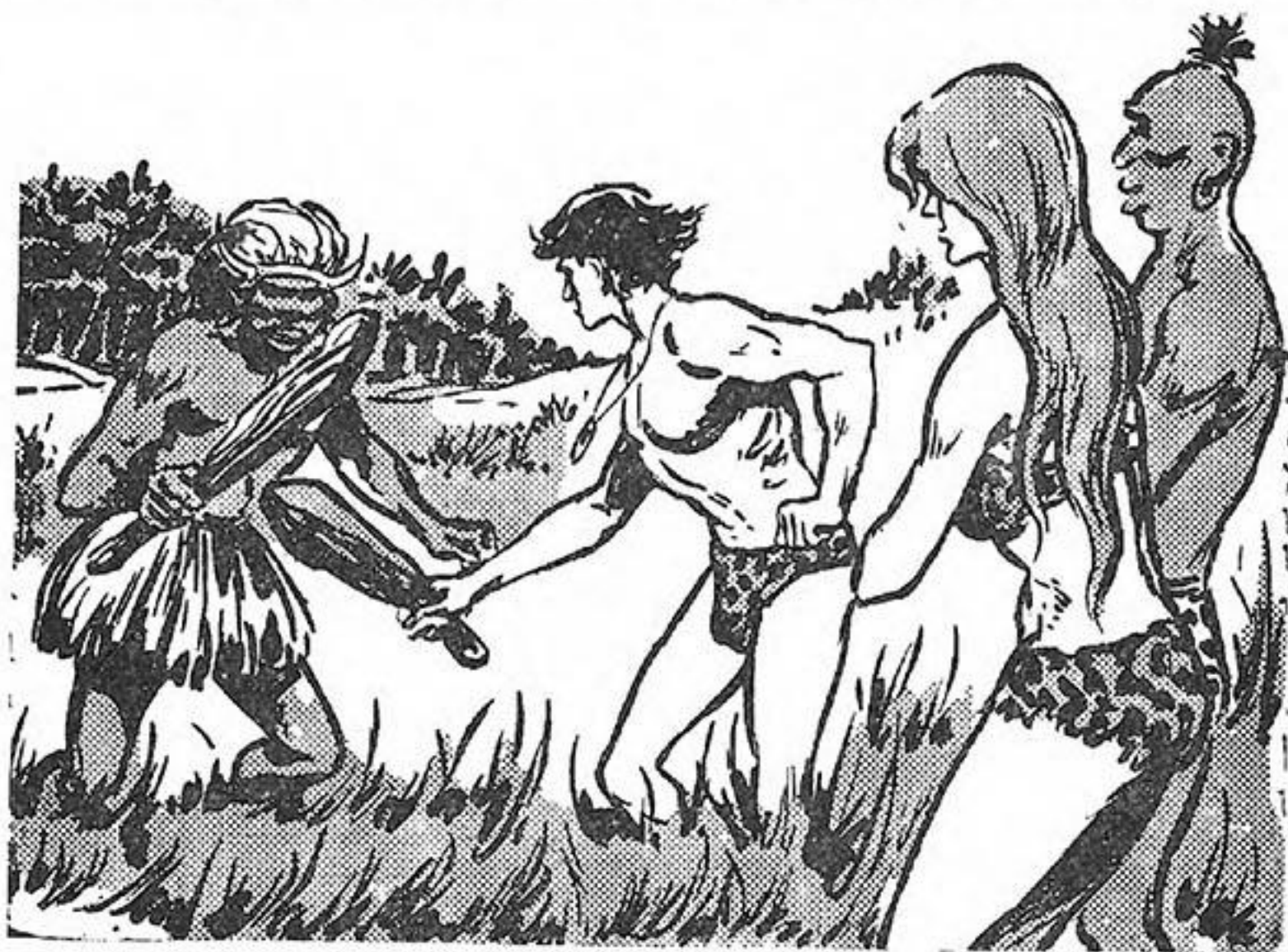
Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ο ΟΡΚΟΣ
ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

31

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ πράγματα συμβαίνουν γύρω από την καλύβα της Γιαράμπα της παινώριας κοπέλλας, που τόσο πολύ είναι άφωσιωμένη στον Ταμπόρ, στο θρυλικό Παιδί της Ζούγκλας. 'Η Γιαράμπα έμενε κάποτε μαζί με τον Ταμπόρ, μα τώρα τελευταία έφυγε από τη σπηλιά του, την ημέρα που ξαναγύρισε η Ζολάν (*). 'Ερ-

(*) Διάβασε το τεύχος 27, του «Μικρού Ταρζάν», που έχει τον τίτλο: «'Η Τσίτα θριαμβεύει».

χόταν όμως συχνά να βλέπη τους φίλους της γιατί δεν έμενε και πολύ μακριά τους.

'Η Γιαράμπα κοιμάται άμεριμνη στη σπηλιά της, όταν γύρω από τα δέντρα της ζούγκλας ξεφυτρώνουν μερικές σιλουέτες. Κρατούν δόρατα στα χέρια τους και στα πρόσωπά τους είναι ζωγραφισμένη ή κακία και ή μοχθηρία. Προχωρούν αθόρυβα και μπροστά τους βαδίζει ένας ψηλός και σωματώδης μαύρος που φαίνεται για φύλαρχος. Σε μιὰ στιγμή, στοματάει κοντά στην καλύβα κι' έτοιμάζεται να σηκώσει το χέρι του για να

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

δώση τὸ σύνθημα στοὺς πολεμιστὲς τοῦ νὰ ἐπιτεθοῦν.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κόνη τὴν κίνησι ποὺ θέλει γιὰτί, ἡ ξύλινη πόρτα τῆς καλύβας ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται μιὰ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα. Εἶναι ἡ Γιαράμπα ποὺ μόλις ἐκείνη τῇ στιγμῇ εἶχε ξυπνήσει.

Βλέποντας ξαφνικὰ τόσοι μαύροι μπροστά της, ὀπλισμένους μὲ δόρατα καὶ μὲ τόξα, τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμὴ.

— Ἀπάνω της!, ἀντηχεῖ τότε ἄγρια κι' ἐπιτακτικὴ ἡ φωνὴ τοῦ φύλαρχου.

Δόρατα χαιμῶνουν τώρα καὶ σημαδεύουν τὸ στήθος της. Μερικοὶ πολεμιστὲς ἐτοιμάζουν τὰ τόξα τους μὲ τὴν πρόθεσι νὰ καρφώσουν τὰ φαιρμακερά τους βέλη στὸ κορμὶ της.

— Τὶ συμβαίνει; ρωτᾷ ἡ Γιαράμπα, ἀνακτώντας γρήγορα τὴν ψυχραιμίαν της.

— Δέστε τη!, οὐρλιάζει ὁ φύλαρχος.

Δυὸ μαῦροι προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος της κρατώντας δυὸ χορτόσκοινα. Ἀπλώνουν τὰ χέρια τους μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ τὴν ἀγγίξουν. Ἡ πανώρια καὶ θαρραλέα κοπέλλα δίνει ἓνα σάλτο, πετάγεται σὰν λάστιχο, περνᾷ πᾶνω ἀπὸ τὰ δόρατα τῶν μαύρων καὶ προσγειώνεται στὸν ὦμο ἐνὸς ἀπὸ αὐτοὺς.

Οὐρλιαχτὰ ἡμῶν καὶ λύσσης ἀντηχοῦν τότε. Μερικοὶ μαῦροι ποὺ κρατοῦσαν ἑτοίμα τὰ τόξα τους, ἀφήνουν τὶ

χορδὲς ἐλεύθερες καὶ οἱ σαῖτες σκίζουν τὸν ἀέρα. Ἀλλὰ οὐρλιαχτὰ πόνου καὶ φρίκης ἀκολουθοῦν τότε. Τρία ἀπὸ τὰ βέλη καρφώθηκαν σὲ κορμιὰ μαύρων ποὺ πέφτουν ἀμέσως καταγῆς καὶ σφαιρίζουν ἐτοιμοθάνατοι. Τὸ δηλητήριο ποὺ ὑπάρχει στὴν αἵχμη καθε βέλους ἀρχίζει νὰ ποτίζει τὸ σῶμα τους καὶ σὲ λίγο θὰ μείνουν ἐκεῖ ποὺ ἔπεσαν, αἵμυχα κι' ἀκίνητα κουφάρια.

Ὁ φύλαρχος οὐρλιάζει πρὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ἀπὸ τὸ κακὸ του.

— Ἀπάνω της!, φωνάζει χειρονομώντας σὰν σατανᾶς. Σκοτώστε τη!

Ἡ Γιαράμπα καταλαβαίνει πῶς ἡ ζωὴ της κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή. Πηδάει κάτω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ μαύρου ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει. Ἐτοιμὴ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια. Μὲ τὸ ποὺ πατάει στὴ γῆ, ὁ μαῦρος πίσω της ἀφήνει ἓναν πνιχτὸ βόγγο καὶ σωριάζεται κάτω.

Ἐνα δόρυ τοῦ τρύπησε πέρα-γιά πέρα τὸ λαιμό. Ἄν ἄργουσε ἔστω καὶ δυὸ δευτερόλεπτα νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὶς πλάτες του, θὰ ἦταν τώρα νεκρὴ.

Ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου τὴν ὀπλίζει μὲ δύναμι καὶ θάρρος. Κάποιος ποὺ βρέθηκε μπροστά της, πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὸ τόλμημά του. Δέχτηκε μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ τοῦ τὸ ἐξάρθρωσε καὶ τὸν ἔκανε νὰ παροπατάῃ σὰν ζαλισμένος. Ἐνας ἄλλος ποὺ πρόλαβε νὰ φθάσῃ κοντά της, εἶχε χειρότερη τύχη. Δοκίμα-

σε τὴν ἀτσάλινη γραβιὰ τῆς μελαψῆς κοπέλλας στὸ στομάχι κι' ἔπεσε κάτω νεκρός, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα.

Ὁ δρόμος τώρα βρίσκεται ἐλεύθερος μπροστά της. Μὲ δυὸ πηδήματα καταφέρνει ν' ἀπομακρυνθῇ κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἀναπτύξῃ ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν της.

— Δειλοί! φωνάζει πίσω της ὁ τρομαρὸς φύλαρχος στοὺς ὑπηκόους του, δὲν μπορέσατε νὰ κάνετε καλὰ μιὰ ἄοπλη γυναῖκα!

Τὰ μάτια του πετοῦν ἄγριες ἀστραπές μίσους. Μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνησι ἀρπάζει ἓνα δόρυ ἀπὸ τὸν διπλανό του πολεμιστή, σηκώνει τὸ χέρι του τὸ ζυγίζει γιὰ λίγο κι' ὕστερα τὸ ἐκσφενδονίζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

Τὸ δόρυ σκίζει σὰν ἀστραπή τὸν ἀέρα. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμὴ μιὰ πονεμένη κραυγὴ ἀντηχεῖ κι' ἓνα σῶμα παίρνει δυὸ ἀπὸταμες τοῦ μπες καί, ἀφοῦ χτυπιέται γιὰ δυὸ δευτερόλεπτα, μένει ἀκίνητο. Εἶναι τὸ σῶμα τῆς Γιαράμπα...

Ἐξαλλος ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος, σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια του καὶ οὐρλιάζει ἐνθουσιασμένος. Οἱ πολεμιστὲς του οὐρλιάζουν κι' αὐτοὶ καὶ ὁρμοῦν μὲ προτεταμένα δόρατα ἐναντίον τοῦ νεκροῦ κοριτσιου...

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΕΙΝΑΙ μεγάλη ἡ ἔκπληξις ποὺ δοκιμάζει ὁ Ταμπὸρ τὴ στιγμὴ ποὺ ἓνας μαῦρος ἔρχεται στὴ σπηλιά του γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ πὼς οἱ πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα, αἰχμαλώτισαν τὴ Γιαράμπα (*)

— Ποῦ τὸ ἔμαθες ἐσύ, ρωτάει τὸν μαῦρο ποὺ τοῦ ἔφερε τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα, ὅτι οἱ πολεμιστὲς τῆς φυλῆς Μπαράκα, αἰχμαλώτισαν τὴ Γιαράμπα;

— Εἶχα βγῆ γιὰ κυνήγι στὴ ζούγκλα, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, καὶ τοὺς εἶδα γιὰτὶ πέρισσαν δίπλα μου.

— Τὴν εἶχαν δεμένη; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ὁχι, ξαπλωμένη σ' ἓνα πρόχειρο φορεῖο, πλεγμένο μὲ κλαδιὰ δέντρων. Φαινόταν πεθαμένη γιὰτὶ ἦταν γεμάτη αἷματα.

Τὰ μάτια τοῦ Ταμπὸρ ἀστράφτουν ξαφνικὰ καὶ ἀρπάζει τὸ μαῦρο ἀπὸ τὸ λσιμό.

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια; κάνει καὶ τὸν τραντάζει ἄγρια.

— Ναί... ψελλίζει ἐκεῖνος, γιὰτὶ νὰ σοῦ πῶ ψέματα...

— Θεέ μου!, ψιθυρίζει ἡ Ζολάν, μὲ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, γιὰτὶ τὴ σκότωσαν;

— Γιὰ νὰ δοῦνε ἂν εἶναι... ζωντανή, λέει τὴν ἐξυπνάδα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τὸ 30, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Χαταρού, ἡ θεὰ τῆς ἐκδικήσεως».

του ο Μπαγιόκο.

Ἡ ξαφνικὴ κεφαλιά τοῦ Μπουτάτα τὸν καρφώνει στὸν τόπο.

— Γιὰ νὰ μάθης νὰ λὲς βλακείες, τοῦ κάνει ἐνῶ ὁ κοντοστούπης χαϊδεύει τὸ καρούμπαλο ποὺ φύτρωσε στὸ κεφάλι του.

Καί, σὰν πρὶν ἔξυπνος αὐτός, ἀποφαίνεται:

— Ἐγὼ λέω πὼς ἦταν ζωντανὴ πάνω στὸ φορεῖο. Ξάπλωσε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ.

Ὁ Ταμπὸρ ὅμως κάνει τοὺς δικούς του θλιβεροὺς συλλογισμοὺς καὶ ἀναρωτιέται:

— Γιατὶ νὰ τὴ σκότωσαν οἱ πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα; Ἐγὼ μὲ τοὺς Μπαράκα εἶμαι πολὺ φίλος καὶ ὁ φύλαρχός τους ὁ μεγάλος Φόγκα, ποτὲ του δὲν σκέφτηκε κακὸ γιὰ κανέναν. Πὼς τόλμησε λοιπὸν νὰ πειράξῃ τὴ Γιαρά-

Ὁ Ταμπὸρ ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθῇ τὴ φυλὴ τῶν Μπαράκα.

Ὁ Μπουτάτα βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κρατώντας τὴ μπιστόλα

μπα ἀφοῦ ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς ἦταν φίλη μου;

— Δὲν τὴν πείραξε, πετάγεται ὁ Μπαγιόκο, τὴ σκότωσε!

Ὁ Μπουτάτα σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὸν φιλοδωρεῖ μὲ μιὰ καρπαζιά στὸ σβέρκο ποὺ κάνει σὰν στρακαστρούκα!

— Μπα σε καλὸ σου, τοῦ λέει, θὰ κλείσης καιμιὰ φορὰ τὸ στόμα σου;

— Μήπως ἔκανες λάθος; ρωτᾷ τὸ παιδί τῆς ζούγκλας τὸν μαῦρο, καὶ νόμισες πὼς οἱ πολεμιστὲς ἐκεῖνοι ἦταν τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα ἐνῶ δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα;

— Ὁχι, τοῦ λέει μὲ βεβαιότητα ὁ μαῦρος. Τοὺς εἶδα καλά. Τοὺς γνωρίζω γιατί φοροῦν στὸ λαιμό τους ἓνα κολλιὲ μὲ δόντια λιονταριοῦ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου ἀνάβει τώρα ἀπὸ ὀργή καὶ γίνεται κατακόκκινο. Ἐπειτα σηκώνει ψηλὰ τὸ χέρι του καὶ λέει μὲ ὀργή κι' ἐπίσημη φωνή:

— Μιπαράκα!, ἂν σκοτώσατε τὴ Γιαράμπα, ἀλλοίμονό σας! Ὀρκίζομαι νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ! Θὰ πληρώσετε μὲ θάνατο τὸ θάνατο! Κι' ἐκεῖνος πού θὰ τὴν πληρώσῃ πιὸ ἀκριβὰ ἀπ' ὅλους, θὰ εἶσαι ἐσύ, φύλαρχε Φόγκα! Μοῦ παρίστανες τὸ φίλο ἐνῶ ἦσουν ὁ μεγαλύτερος καὶ πιὸ ὑπουργὸς ἐχθρός μου! Ὀρκίζομαι νὰ σὲ στείλω ν' ἀνταιμώσῃς στὸν ἄλλο κόσμο τὴν ἀγαπημένη μου φίλη, ἂν ἔδωσες ἐσὺ διαταγὴ νὰ τὴν σκοτώσουν!

Μόλις κατεβάζει τὸ χέρι του τὸ ἀνεβάζει ὁ Μπουτάτα.

— Ὀρκίζομαι νὰ ταράξω στὶς σφαλιάρες ἐκεῖνον πού

Ἡ Ζολὰν δείχνει στὸ κατάπληκτο παιδί ἓνα κολιέ.

Ὁ Μπουτάτα, στηριγμένος στὸ δέντρο κλαίει ἀπαρηγόρητα.

σκότωσε τὸ ἀφέντη Γιαράμπα, λέει. Νὰ τὸν ταράξω στὶς μπιστολιές καὶ στὶς καρπαζιές ὥσπου νὰ θγῇ ἡ ψυχὴ του. Κι' ὕστερα νὰ ταράξω στὶς κεφαλιές τὴν ψυχὴ του ὥσπου νὰ θγῇ ἡ δική της ψυχὴ. Κι' ὕστερα... κι' ὕστερα... νὰ ταράξω στὶς κεφαλιές... τὸ Μπαγιόκο!

Ὁ κοντοστούπης μὲ τὴ μεγάλη κοιλιά σηκώνει κι' αὐτὸς τὸ χέρι του γιὰ νὰ ὀρκιστῇ.

— Ὀρκίζομαι νὰ σκοτώσω τὸ Γιαράμπα καὶ τὸ Μπουτάτα!, λέει.

Ξαφνικὰ ἡ ματιὰ τοῦ χαζοτσουλούφη ἀγριεύει.

— Μιπᾶ, σὲ καλὸ σου, θὰ σκοτώσῃς ἐσὺ ἐμένα;

Καί, χωρὶς ἄλλη κουβέντα, σκύβει νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ κεφαλιά. Τὸ βαρὺ χέρι ὅμως τοῦ Ταμπόρ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ

τσουλούφι.

— Μπουτάπα!, τοῦ λέει ἄγρια, ἄφησε τὶς βλακεῖες. Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ τὴ φυλὴ τῶν Μπαράκα.

— Πῶ, πῶ, τὶ ἔχει νὰ γίνη κάνει ὁ ἀράπης. Μιὰ στιγμή, ἀφέντη Ταμπόρ, νὰ γεμίσω τὴ μπιστόλα μου σφαῖρες καὶ νὰ πάρω καὶ μερικὲς μαζί μου.

Μπαίνει ἀμέσως στὴν καλύβα καὶ βγαίνει σὲ λίγο φορτωμένος μὲ σφαῖρες. Ὁ Ταμπόρ στὸ μεταξὺ συζητᾷ μὲ τὴ Ζολάν.

— Ποῦ θὰ πάμε; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ ξανθεῖα κοπέλα.

— Πάμε στὴ φυλὴ τῶν Μπαράκα. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ βροῦμε τὸ πτώμα τῆς Γιαράμπα, ἂν εἶναι νεκρὴ, καὶ νὰ τιμωρήσω ἐκείνους ποὺ τὴ σκότωσαν.

— Ταμπόρ, φοβάμαι πὼς θὰ μάς στήσουν καμιμιὰ παγίδα, τοῦ λέει ἡ Ζολάν.

— Δὲν τοὺς φοβάμαι, λέει μὲ πεποίθησι τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ παλέψω καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν θάνατο ἀκόμη, ἀρκεῖ νὰ βρῶ τὴ Γιαράμπα νεκρὴ ἢ ζωντανή. Πάμε, λοιπὸν, λέει καὶ ξεκινᾷ πρῶτος.

Πίσω του τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Ζολάν μὲ σκυμμένο κεφάλι. Ἀσχημα προαισθήματα τὴ βασανίζουν μὰ δὲν τολμᾷ νὰ φέρῃ ἀντίρρηση στὴ διαταγὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Ξέρει πὼς ὁ Ταμπόρ ὀρκίστηκε καὶ μὲ τίποτα δὲν θὰ πατήσῃ τὸν ὄρκο του.

Σὲ μιὰ στιγμή, νοιώθει τὸ χέρι τοῦ Μπουτάπα νὰ τῆς χτυπάῃ τὴν πλάτη.

— Μὴ φοβάσαι ἀφέντη Ζολάν, τῆς λέει, ἄς εἶναι καλὰ ἡ κουμπούρα μου.

Καὶ σκύβοντας ξαφνικά, ὁ χαζὸς ἀράπης ποὺ ὥστόσο ἔχει μιὰ μεγάλη κι' εὐγενικὴ ψυχὴ, παίρνει τὴ Ζολάν στὸν ὦμο του γιὰ νὰ μὴν κουραστῇ ἀπὸ τὴν πεζοπορία.

Ὁ Μπαγιόκο, βλέποντάς τον, τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία.

— Τὶ μὲ κυττάζεις φουσκωμένε βάραιχε; τοῦ λέει ἄγρια ὁ Μπουτάπα. Μήπως θάθελες νὰ πάρω καὶ σένα στοὺς ὤμους μου; Ξεφούσκωσε πρῶτα τὴν κοιλιά σου κι' ὕστερα θὰ σὲ πάρω. Μπα σὲ καλὸ σου, δὲν χωνεύεις καθόλου ἐκεῖνα ποὺ τρώς καὶ φουσκώνεις ἔτσι;

ΜΙΑ ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ ΠΑΓΙΔΑ

Η ΚΑΛΥΒΑ τῆς Γιαράμπα, ποὺ φτάνουν κοντά της ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα πορεία οἱ ἥρωές μας, εἶναι γκρεμισμένη. Οἱ θάμνοι γύρω εἶναι πατημένοι γιὰτὶ λυγίζουν τὰ κλαδιὰ τους. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ προξενεῖ ἐντύπωσι καὶ φέρνει ρίγη ἀνατριχίλας στὸ κορμὶ τοῦ Ταμπόρ, εἶναι τὰ αἵματα ποὺ βλέπει γύρω ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ μερικὰ βέλη καρφωμένα στοὺς κορμούς τῶν δέντρων.

— Ἐδῶ ἔγινε ὁλόκληρη μάχη, λέει στὴ Ζολάν. Φαίνεται πὼς ἡ κοπέλλα ἀμύνθηκε ὅσο μπορούσε καὶ θὰ σκό

τωσε αρκετούς από αυτούς.
 «Ενώ τις μιλάει, η Ζολάν σκύβει κάτω, ανασκαλεύει τα χορτάρια και σε λίγο τραβάει το χέρι της. Ο Ταμπόρ βλέπει εκείνο που κρατάει και ανοίγει το στόμα διάπλατα από την έκπληξι.

— Ένα κολλιέ με δόντια λιονταριού!, ψιθυρίζει. Τέτοια ακριβώς φορούν οι Μπαράκα! Δεν υπάρχει λοιπόν καιμια άμφιβολία πώς αυτοί σκότωσαν τη Γιαράμπα!

Σηκώνει τώρα και τα δύο του χέρια στον ουρανό και φωνάζει:

— Φόγκα!, ορκίστηκα να σε στείλω στον Άδη! Περίμενέ με, λοιπόν! Θα σε μάθω να τολμάς να σηκώνης χέρι σε ανυπεράσπιστες γυναίκες!

Τα μάτια του ήρωϊκού παιδιού είναι βουρκωμένα. Είναι μεγάλος ο σπαραγμός του που σκότωσαν τη Γιαράμπα.

Μά, δεν είναι ο μόνος που κλαίει. Και ο Μπουτάτα που αγαπούσε τη Γιαράμπα, όπως αγαπάει και τη Ζολάν, κλαίει σιωπηλά στηριγμένος στον κορμό ενός δέντρου. Ο Μπαγιόκο τον πλησιάζει για μια στιγμή, τον κυττάζει παραξενεμένος κι' ύστερα ξεφωνίζει:

— Ο Μπουτάτα βγάζει νερό από τα μάτια του!

Ο άράπης, που θέλει κάπου να ξεσπάσει από τη συγκίνησή του, ορμάει έναντίον του και του δίνει μια κεφαλιά που τον πετάει δέκα μέτρα μακριά.

— Μπα, σε καλό σου, κά

νει, που το είδες το νερό στα μάτια μου;

Καί, βιαστικά - βιαστικά σκουπίζει τα δακρυσμένα μάτια του.

Ο Ταμπόρ ακολουθεί το μονοπάτι που διασχίζει τη ζούγκλα και οδηγεί στη φυλή των Μπαράκα. Πίσω του ακολουθούν οι φίλοι του. Πάνω στο πατημένο χορτάρι, το Έλληνόπουλο διακρίνει κόκκινες κηλίδες. Είναι αίμα. Είναι τάχα το αίμα της δυστυχισμένης Γιαράμπα;

Σφίγγει τις γροθιές του και προχωρεί. Ξαφνικά, ένα άπαίσιο σφύριγμα ακούγεται δίπλα του κι' ύστερα άλλο κι' άλλο.

— Κάτω!, φωνάζει στους φίλους του.

Πέφτουν όλοι μπρούμυτα. Ήταν καιρός γιατί πάνω τους σφυρίζουν συνέχεια σαΐτες.

— Μας έχουν στήσει παγίδα!, λέει στη Ζολάν που είναι πεσμένη δίπλα του. Περίμενέ με εδώ, Ζολάν. Θα συρθώ με την κοιλιά προς το μέρος τους για να δώ ποιος μας χτυπάει και να συλλάβω έναν αιχμάλωτο.

Το γυμνασμένο κορμί του σέρνεται σαν φίδι ανάμεσα στα χορτάρια. Παιραμερίζει τα κλαδιά των θάμνων, χώνεται ανάμεσά τους και προχωρεί πάντα. Φθάνει τώρα κοντά σε μια πέτρα. Προφυλάγεται πίσω της και σηκώνει το κεφάλι του.

Διακρίνει μια σιλουέττα πίσω από τον κορμό ενός δέντρου. Ύστερα άλλη κι' άλλη.

Είναι μαύροι πολεμιστές τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα, γιατί φοροῦν κολλιέ μὲ χάντρες ἀπὸ δόντια λιονταριοῦ στὸ λαίμω τους. Τοὺς βλέπει τώρα νὰ κρεμοῦν τὰ τόξα τους στὸ ὦμο καὶ νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια.

— Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγετε!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο καί, μὲ ἓνα σάλτο πηδάει ἀπὸ τὸ βράχο ποὺ ἦταν κρυμμένος καὶ προσγειώνεται πάνω στὸ γρασίδι.

Μά, πράγμα παράξενο, ἡ χλόη ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸ θρυλικὸ παιδί ἔχει τὴν ἐντύπωση πὼς ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε! Μόλις ἐπιτέλους προσγειώνεται στὸ σκληρὸ ἔδαφος, καταλαβαίνει τί συμβαίνει. Οἱ μαύροι πολεμιστὲς τοῦ ἔστησαν μιὰ παγίδα κι' ἔπεσε μέσα. Ἦταν μιὰ καλοστημένη πα-

Ἀναγκάζονται νὰ πέσουν καὶ οἱ δύο ἀνάμεσα στὴ χλόη.

Βλέπει ἓναν πολεμιστὴ τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα.

γίδα, σὰν αὐτὴ ποὺ φτιάχνουν οἱ ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ αἰχμαλωτίζουν τὰ θηρία.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπρόοιχτου παιδιοῦ γεμίζει λύσσα καὶ τρίζει τὰ δόντια του. Οἱ ἐχθροὶ του, ποὺ κάποτε ἦταν φίλοι του, προσπαθοῦν μὲ κάθε μέσον νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση.

— Δὲν θὰ σὰς περάση, μουρμουρίζει κι' ἐτοιμάζεται νὰ φωνάξη γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ βγάλῃ οὔτε τὸν παραμικρὸ φθόγγο γιατί τὸ βλέμμα του στηρίζεται κάπου καὶ... παγώνει!

Μέσα στὸ λάκκο ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος! Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶναι ἓνας βόας! Φαίνεται πὼς οἱ μαύροι τὸ εἶχαν ῥίξει ἐπίτηδες μέσα ἅστε νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς δὲν

θα γλυτώσει με κανέναν τρόπο ο παγιδευμένος.

Τὸ τρομερὸ ἔρπετό ξετυλίγεται ἀργὰ - ἀργὰ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του. Ὁ Ταμπὸρ, χωρὶς νὰ χάσει ὁλότελα τὴν ψυχραιμία του, καταλαβαίνει πὼς τὴν ἔχει ἄσχημα. Πόσο θὰ μπορέσει νὰ κρατήσῃ ἡ πάλη του μετὸ ἔρπετό;

— Ζολάν!, φωνάζει τότε μετὰ τῆς δύνάμει. Ζολάν, Μπουτάτα, Μπα...

Ὁ βόας, σὰ νὰ κατάλαβε ὅτι τὸ θῦμα του ζητάει βοήθεια, βιάστηκε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα γλύστρησε καὶ τὸ κορμὶ του τυλίχτηκε στὸ κορμὶ τοῦ Ταμπὸρ. Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ὁ Ταμπὸρ ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ αἰχμαλώτισε τὸ κεφάλι του. Ἡ λαβὴ ὅμως τοῦ φιδιοῦ, τὸν ἀνάνκασε νὰ

Σφίγγει γερὰ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀπαίσιου βόα.

Ἡ Ζολάν χτυπάει μετὸ ρόπαλο τὸ κεφάλι τοῦ βόα.

πέση κάτω ἐννοιωθε σὰ νὰ τὸν εἶχαν δέσει σφιχτὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω καὶ ὅσο πήγαιναν κι' ἔσφιγγαν τὰ δεσμά του...

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΠΡΟΚΑΛΕΙ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ δὲν ἄκουσαν τὴ φωνή του. Ἡ Ζολάν, ὅμως, ἄρχισε ν' ἀνησυχεῖ τρομερά. Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς ὁ Ταμπὸρ κινδυνεύει. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη του. Σύρθηκε κι' αὐτὴ ἀθόρυβα πάνω στὴ χλόη καὶ σὲ λίγο ἔφθασε πίσω ἀπὸ τὸ βράχο. Ζόρωσε γιὰ νὰ μὴ τὴ δῇ κανεὶς καὶ τέντωσε τ' αὐτιά της. Στὴν ὁρχὴ δὲν πῆρε τίποτα τὸ αὐτὶ της. Ὑστερα, τῆς φάνηκε πὼς κάπου ἐκεῖ γύρω ἀκουγόταν ἓνα πνιχτὸ βογγη-

τό, σὰ νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἔγ-
τατα τῆς γῆς. Ἐβγαλε τότε
τὸ κεφάλι τῆς καὶ κύτταξε ὁλό-
γυρα. Δὲν ἄργησε νὰ διακρί-
νῃ τὴν τρύπα τοῦ λάκκου καὶ
ἡ καρδιά τῆς σφίχτηκε ἀπὸ
τὴν ἀγωνία.

Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε
πάνω ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ λάκ-
κου. Σκύβοντας τὸ κεφάλι τῆς
κάτω, ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὴ φρί-
κη. Εἶδε τὸν Ταμπὸρ ζωσμέ-
νον ἀπὸ ἓναν τεράστιο βόα νὰ
κυλιέται κάτω καὶ νὰ βογγάει.

Τὸ θαρραλέο κορίτσι ποὺ
οἱ καθημερινοὶ κίνδυνοι τῆς
ζούγκλας τὸ εἶχαν κάνει ἀ-
τρόμητο, γύρισε ἀμέσως τὸ
βλέμμα τῆς ὁλόγυρα καὶ βρῆ-
κε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Ἦταν
ἓνα χορτόσκοινο ποὺ κρεμό-
ταν ἀπὸ ἓνα δέντρο. Ἀρπα-
ξε τὴν ἄκρῃ του, τὴν πέταξε
μέσα στὸ λάκκο καὶ προτοῦ
κατέβῃ, πῆρε ἓνα χοντρὸ ρό-
παλο. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ
γλυστροῦσε στὸ λάκκο καὶ
βρισκόταν διπλὰ ἀπὸ τὸ παι-
δὶ ποὺ ἄρχισε πιά νὰ χάνῃ
τὶς δυνάμεις του, τὰ χέρια του
εἶχαν κουρασθῇ καὶ ἄρχισε νὰ
χαλαρώνῃ τὸ σφίξιμο ποὺ εἶ-
χε κάνει στὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ.

Μὲ δυὸ ἐπιδέξια χτυπήμα-
τα ἡ Ζολὰν συνέτριψε τὸ κεφά-
λι τοῦ ἔρπετοῦ ποὺ ξετυλίχτη-
κε ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Ταμπὸρ
καὶ ἄρχισε νὰ σπαράζῃ δι-
πλὰ τους.

— Ζολὰν!, λέει τὸ Ἑλλη-
νόπουλο, μὲ ἔσωσες ἀπὸ βέ-
δαιο θάνατο! Δὲν ξέρω πῶς
νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

— Ἀς βγοῦμε ἔξω, τοῦ λέ-
ει ἡ ξανθεῖα κοπέλλα, γιατί

φοβάμαι πῶς θὰ γυρίσουν οἱ
μαῦροι.

Ὅταν ἄμωσ σὲ λίγο βγῆ-
καν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀντά-
μωσαν τοὺς φίλους τους, κανέ-
νας μαῦρος δὲν φάνηκε.

— Βαδίστε πίσω μου, διατά-
ζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Φοβάμαι
πῶς μᾶς ἔχουν στήσει κι' ἄλ-
λες παγίδες. Ἐκεῖ ποὺ πατῶ
ἐγὼ νὰ πατᾶτε καὶ σεῖς.

Πραγματικά, αὐτὸ γίνεται.
Τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τοῦ Τα-
μπὸρ διακρίνει καὶ ἄλλες πα-
γίδες μὰ τὶς ἀποφεύγει ἐπι-
δέξια, ὥσπου πιά βγαίνουν
ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος
καὶ πλησιάζουν στὴν περιοχὴ
ποὺ ζῇ ἡ φυλὴ τῶν Μπαράκα.

* * *

Εἶναι μεσημέρι ὅταν φθά-
νουν καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀνυπό-
φορος. Τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς
τῶν Μπαράκα εἶναι χτισμένο
κοντὰ στὶς ὄχθες ἑνὸς ποτα-
μοῦ. Μόλις πλησιάζουν οἱ ἡ-
ρώες μας τοὺς παίρνουν εἰδη-
σι δυὸ τρία παιδάκια ποὺ παί-
ζουν στὴν ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ
καὶ τρέχοντας, μὲ φωνές, εἰ-
δοποιοῦν τοὺς μεγάλους. Σὲ
λίγο, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χω-
ριοῦ σχεδόν, βγαίνουν ἀπὸ τὶς
καλύβες τους καὶ ἔρχονται νὰ
τοὺς ὑποδεχτοῦν. Μπροστὰ
ἀπ' ὅλους ἔρχεται ὁ φύλαρχος
Φόγκα, ἓνας χειροδύναμος
μαῦρος ποὺ φοράει στὸ λαι-
μὸ ἓνα κολλιὲ μὲ πέντε σει-
ρὲς ποὺ οἱ χάντρες του ἀπο-
τελοῦνται ἀπὸ δόντια λιοντα-
ριοῦ. Στὰ χέρια του κρατᾷ
ἓνα ξύλινο δοχεῖο γεμᾶτο νε-
ρὸ καὶ τὸ ἀδειάζει μονομιᾶς
κάτω.

Ὁ Ταιμπόρ στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Φόγκα εἶναι φιλική. Τὸ ἀδειασμα τοῦ νεροῦ σημαίνει στὴν φυλὴ τῶν Μπαράκα πὼς κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἀδειάζουν καὶ οἱ κακίες ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους. Εἶναι ἄραγε, τόσο ὑπουργὸς ὁ Φόγκα ὥστε νὰ κάνῃ τὸ φίλο, τὴ στιγμή πού σκοτώσε τὴ Γιαράμπα καὶ ἐπεχείρησε νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν ἴδιο;

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαύρους προσφέρει καὶ στὸν Ταιμπόρ ἓνα ξύλινο δοχεῖο γεμᾶτο νερό. Πρέπει κι' αὐτὸς νὰ τὸ ἀδειάσῃ ἂν αἰσθάνεται φιλικὰ αἰσθήματα γιὰ τὸν Φόγκα. Ἄν δὲ τὸ ἀδειάσῃ, ὅμως, αὐτὸ σημαίνει μεγάλη προσβολὴ γιὰ τὸν φύλαρχο.

Ὁ Ταιμπόρ, μένει σκεπτικός, μὲ ζαρωμένο τὸ μέτωπο, ὅταν ὁ Μπαγιόκο, βλέποντας τὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερὸ στὰ χέρια τοῦ ἀφέντη του, τρέχει νὰ τὸ πάρῃ.

— Πῶ, πῶ, κι' ἔχω μιὰ δίψα!, κάνει.

Ὁ Μπουτάτα ὅμως πού ἐπιβλέπει καὶ τὴν παραιμικρὴ κίνησι τοῦ χαζοῦ καὶ ἄσπονδου... φίλου του, τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὸν πετάει μέσα στὸ ποτάμι.

— Μπα σὲ καλὸ σου, ρούφηξε τώρα ὅσο νερὸ θέλεις, τοῦ λέει.

Ὁ Μπαγιόκο κάνει ἀρκετὲς μπουρμπουλῆθρες, πίνει ἄφθονο νερὸ κι' ὕστερα βγαίνει.

Οἱ μαύροι, ὅμως, οὔτε πού γέλασαν καθόλου γιὰ τὸ πᾶ-

θημα τοῦ κοντόχοντρου καὶ κωμικοῦ Μπαγιόκο. Κυττάζουν ὅλοι μὲ περιέργεια τὸν λευκὸ ἀφέντη πού δὲν λέει νὰ χύσῃ τὸ νερὸ, γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ φιλικὰ του αἰσθήματα στὸ φύλαρχό τους. Ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁ φύλαρχος ἔχει ζαρώσει τὸ μέτωπό του.

Ὁ Ταιμπόρ, νοιώθει, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ καταλαβαίνει πὼς γίνεται αὐτό, μιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν Φόγκα. Κάτι τοῦ λέει μέσα του πὼς δὲν σκοτώσε αὐτὸς τὴ Γιαράμπα. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα γέρνει τὸ ξύλινο δοχεῖο γιὰ νὰ χύσῃ τὸ νερὸ. Μερικὲς σταγόνες χύνονται πάνω στὸ ξεραιμένο χῶμα μὰ τὸ παιδί, ξαφνικά, γυρνᾷ πάλι τὸ δοχεῖο καὶ τὸ βλέμμα του πετάει ἀστραπὲς μίσους. Σ' ἓνα δέντρο πού βρίσκεται δεξιὰ του, εἶναι κρεμασμένο ἓνα πρόχειρο φορεῖο, πλεγμένο μὲ κλαδιὰ δέντρων. Τὸ φορεῖο αὐτό, εἶναι γεμᾶτο αἵματα! Εἶναι φανερὸ πὼς πάνω σ' αὐτὸ εἶχαν ξαπλώσει τὴ νεκρὴ Γιαράμπα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ ἀγριεύει, τὰ νεῦρα του τεντώνονται καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίς συνέπειες, πετάει τὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερὸ μέσα στὸ ποτάμι!

Τραυμαγμένες κραυγὲς ἀντηχοῦν ὀλόγυρά του ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Φόγκα δείχνει ἐκπληξι στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα θυμό.

— Ταιμπόρ!, φωνάζει, ἀφοῦ ἡ καρδιά σου εἶναι γεμάτη κακία γιὰ μένα, γιατί ἤρ-

θες στην περιοχή της φυλής μου;

— "Ε!, τοῦ φωνάζει τότε ὁ Μπουτάτα, καὶ τραβᾷ τὴν κουμπούρα του, τὴ χιλιασκουριασμένη καὶ θρυλική, τὴ βλέπεις αὐτή; Μὴ μιλάς ἔτσι στὸν ἀφέντη Ταμπόρ γιατί θὰ σοῦ ἀστράψω ἓναν κεραυνὸ κατακούτελα.

Ὁ Ταμπόρ παραιμερίζει τὸ χαζὸ ἀράπη καὶ ἀπαντάει στὸ Φόγκα:

— "Ἡρθα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω, Φόγκα! Γιὰ νὰ σὲ στείλω ἐκεῖ πού εἶναι οἱ πρόγονοί σου!

Ὁ Φόγκα γίνεται ἔξω φρενῶν τώρα ἐνῶ μερικοὶ πολεμιστὲς τους, τραβᾷ τὰ δόρατά τους καὶ τὰ προτείνουν.

Ὁ Μπουτάτα, τραβᾷ τότε τὸν Μπαγιόκο φέρνοντάς τον μπροστά του.

— Κάθησε ἐκεῖ, τοῦ λέει,

Ὁ Φόγκα χύνει τὸ νερὸ μπροστὰ στὸν Ταμπόρ.

νὰ καρφωθοῦν τὰ σίδερα στὴν κοιλιά σου γιὰ νὰ τοὺς ταραξῶ στὶς μπιστολιές ἐγώ. Μὴν κινηθῇς κακομοίρη μου γιατί σ' ἔφαγα.

«ἩΘΑ ΝΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ»

Ο ΦΟΓΚΑ πινίγει μὲ πολὺ ἰκὸπο τὴν ἀργὴ του καὶ ρωτᾷ τὸν Ταμπόρ:

— Τὶ ἔκανα καὶ ἀπὸ φίλος μου ἔγινες ἐχθρὸς μου;

Τὸ Ἑλληνάπουλο ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του.

— Κάνεις πὼς δὲν ξέρεις; τοῦ λέει. Μοῦ σκότωσες μιὰ καλή μου φίλη, τὴ Γιαράμπα. Οἱ πολεμιστὲς σου κατὰστροψαν τὴν καλύβα της, τὴ σκότωσαν, τὴν ἔβαλαν σ' ἓνα φορεῖο καὶ τὴν ἔφεραν ἐδῶ. Ὑστερα μοῦ ἔστησαν παγίδα στὸ δρόμο γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν.

— Ψέματα!, οὐρλιάζει ὁ Φόγκα.

— Ψέματα!, λέει καὶ ὁ Μπαγιόκο πού οὔτε καταλαβαίνει τί τοῦ γίνεται.

Ὁ Μπουτάτα ὅμως ἀναλαμβάνει νὰ τὸν σωφρονίσῃ καὶ τοῦ δίνει μιὰ καρπαζιά στὸ σβέρκο.

— Πᾶψε νὰ πετᾷς τὰ ξαφνικά σου, τοῦ λέει. Ἐσένα σ' ἔχω νὰ μὲ φυλάς μόνο ἀπὸ τὰ σίδερα κι' ὄχι νὰ μιλάς.

— Δὲν εἶναι ψέματα, μιλάει ἀργὰ καὶ ἀποφασιστικὰ ὁ Ταμπόρ. Κύτταξε αὐτὸ τὸ φορεῖο πού κρέμεται στὸ δέντρο. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ματωμένο;

Ὁ φύλαρχος τῆς φυλῆς τῶν

Μπαράκα βλέπει τὸ φορεῖο καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ποιὸς τὸ φερε αὐτό!, λέει οὐρλιάζοντας στοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς του ποὺ τὸν περιστοιχίζουν.

Ἐκεῖνοι τὸν κυττάζουν σὰ νὰ μὴν καταλαβαίνουν τί τοὺς λέει καὶ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς.

— Μιλήστε ποιὸς τὸ ἔφερε! οὐρλιάζει πάλι ὁ Φόγκα.

Τοῦ ἀπαντᾷ μόνο ὁ Μπουτάτα.

— Ἀκουσε, ἀφέντη Φόγκα. Ἡ θὰ μᾶς δώσης πίσω τὴ Γιαράμπα ἢ θὰ σοῦ δώσω μιὰ κεφαλιά μιὰ καρπαζιά καὶ μιὰ μπιστολιά μαζί. Μπᾶ σὲ καλὸ μου, ποῦ τὰ βρήκα τόσα ὅπλα γιὰ νὰ νικάω τοὺς ἐχθροὺς μου;

— Ψέματα!, ἀκούγεται τότε ἡ φωνὴ τοῦ Φόγκα. Ἐμεῖς δὲν σκοτώσαμε τὴ Γιαράμπα.

— Βρὲ ἀρχιψεύτη, λέει ὁ Τσουλούφης, κλείσε τὸ στόμα σου γιατί θὰ σοῦ τὸ γεμίσω σφαῖρες.

Ὁ Ταιμπόρ, ποὺ δὲν θέλει νὰ συνεχίσῃ τὴ συζήτησι, προχωρεῖ ἕνα βῆμα μπροστά.

— Φόγκα, τοῦ λέει ἄγρια, ἦρθα νὰ σὲ σκοτώσω. Ἐπειδὴ ἦσουν φίλος μου, θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ ὑπερασπίσης τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ δεχτῶ νὰ παλαίψω μαζί σου. Ἄν μοῦ πῆς ὅμως ποῦ ἔχεις θάψει τὴ Γιαράμπα, ὀρκίζομαι νὰ σοῦ χάρισω τὴ ζωή.

Ὁ Φόγκα βγαίνει καὶ ἐκεῖνος ἕνα βῆμα μπροστά.

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε, τοῦ λέει ἀπειλητικά.

Ὁ Ταιμπόρ πετάει τὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερὸ στὸ ποτάμι.

Δέχομαι νὰ παλαίψω μαζί σου. Καὶ οἱ σύντροφοί σου ὅμως θὰ παλαίψουν μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς μου, ὁ καθένας.

— Σύμφωνοι!, τοῦ λέει ὁ Ταιμπόρ.

Ὁ Φόγκα φωνάζει κάτι στοὺς πολεμιστὲς του καὶ κεῖνοι σχηματίζουν ἀραιώνοντας, ἕναν κύκλο. Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ κύκλου βρίσκονται οἱ τέσσερις ἥρωές μας κι' ὁ Φόγκα. Ὑστερα ἔρχονται ἄλλοι τρεῖς σωματώδεις μαῦροι νὰ παλαίψουν μὲ τὴ Ζολάν, τὸ Μπουτάτα καὶ τὸν Μπαγιόκο!

— Παιδιά, λέει συγκινημένος ὁ Ταιμπόρ, ἐτοιμαστήτε νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸ θάνατο τῆς Γιαράμπα.

— Τί θὰ κάνουμε; ρωτᾷ τρομαγμένος ὁ Μπαγιόκο.

— Θὰ παλαίψῃς μ' ἕναν πολεμιστὴ, τοῦ λέει τὸ Ἕλλη

νόπουλο.

Τοῦ κοντοστούπη ἀρχίζουν νὰ τοῦ τρέμουν τὰ γόνατα ἀπὸ τὸ φόβο.

— Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ δίνει θάρρος ὁ Ταιμπόρ. Ἐῖμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ παλαίψουμε ὅλοι μας, γιατί ἔτσι ὀρίζουν οἱ νόμοι τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα. Ἄν καταπατήσουμε τοὺς νόμους, θὰ μᾶς σκοτώσουν.

— Πῶ, πῶ, τί ἔχει νὰ γίνη!, κάνει ὁ Μπουτάτα. Σήμερα θὰ ξεσκουριάσω τὴ μπιστόλα μου!

— Δὲν θὰ παλαίψης μὲ τὴ μπιστόλα σου, τοῦ λέει ὁ Ταιμπόρ. Θὰ παλαίψης μὲ ὅποιο δῆποτε ἄλλο ὄπλο συμφωνήσετε μὲ τὸν ἀντίπαλό σου, ἢ μὲ τὰ χέρια σου.

— Μὲ τίς κεφαλιές!, λέει ὁ Τσουλούφης.

— Ἐτοιμοί; φωνάζει ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Φόγκα.

— Ἐτοιμοί!, τοῦ ἀπαντάει ὁ Ταιμπόρ.

— Θὰ παλαίψουμε ἕνας-ἕνας.

— Σύμφωνοι. Μπαγιόκο, λέει στὸν κοντοστούπη τὸ Ἐλληνόπουλο, διάλεξε ἕναν ἀντίπαλο καὶ δόιστου νὰ καταλάβῃ!

Παριαμερίζουν τότε ὅλοι τοὺς καὶ μένει στὴ μέση ὁ Μπαγιόκο. Φαίνεται νὰ τᾶχη χαιμένα, βρίσκει ὅμως τὸ θάρρος νὰ καλέσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς μαῦρους. Ἐκεῖνος προχωρεῖ κοντά του. Εἶναι ἕνας ψηλὸς μαῦρος μὲ ἄγρια ἔκφρασι.

— Μὲ τί θὰ παλαίψουμε; ρωτάει τὸν κοντοστούπη.

— Μὲ τὰ χέρια!, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος.

Ὁ μαῦρος πετάει τότε τὸ δόου του καὶ ἐτοιμάζεται. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ λάμψη. Εἶναι σίγουρος πὼς θὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλό του.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ κίνησι ποὺ κάνει ὁ μαῦρος εἶναι νὰ ὀρμήσῃ μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ ἐναντίον τοῦ Μπαγιόκο.

— Μπα σὲ καλὸ του, προλαβαίνει νὰ πῇ ὁ Μπουτάτα, αὐτὸς μοῦ ἔκλεψε τὸ κόλπο μου!

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀπίστευτο. Ὁ χοντρὸς ἀράπης δὲν κάνει καμιμιὰ κίνησι νὰ προφυλαχτῇ. Φουσκώνει μάλιστα ὅσο μπορεῖ τὴν κοιλιά του καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του χτυπάει μὲ δύναμι πάνω της. Ὁ Μπαγιόκο τρεκλίζει λιγάκι μὰ δὲν πέφτει, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του λὲς καὶ χτύπησε πάνω σὲ φουσκωμένο λάστιχο, πετάγεται πέντε μέτρα μακριά.

Φωνὲς θαυμασμοῦ ἀντηχοῦν ὀλόγυρα, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα κάνει σὰν τρελλός:

— Ἀπάνω του φουσκομύτη μου!, λέει στὸ Μπαγιόκο. Ἀπάνω του, μὴν τὸν ἀφήνης νὰ σηκωθῇ. Κι' ὅταν τοὺς ταράξουμε ὅλους στὶς σφαλιάρες θὰ παλαίψουμε καὶ οἱ δύο μας!

Ὁ μαῦρος σηκώνεται πάλι καὶ ὀρμάει γιὰ μιὰ δεύτερη

κεφαλιά. Ὁ πονηρὸς Μπαγιόκο παραμερίζει ἀπότομα καὶ ...τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του χτυπάει μὲ δύναμι, στὸ χῶμα καὶ μένει ἀναίσθητος. Σκύβει τότε πάνω του ὁ Μπαγιόκο, τὸν ἀρπάζει καί, μὲ ἕνα τίναγμα, τὸν ρίχνει μέσα στὸ ποτάμι.

— Νίκησε ὁ ἕνας!, φωνάζει ὁ Ταμπὸρ ἐνθουσιασμένος. Ὁ Φόγκα φαίνεται σκυθρωπός.

— Νὰ παλαίψη τώρα τὸ κορίτσι!, λέει.

Ἡ Ζολάν βγαίνει τότε μπροστὰ καὶ διαλέγει τὸν ἀντίπαλό της.

— Πράσεχε!, τῆς ψιθυρίζει μὲ ἀνησυχία ὁ Ταμπὸρ. Εἶναι πολὺ δυνατὸς ὁ ἀντίπαλος ποὺ διάλεξες, Ζολάν.

— Μὴ φοβάσαι, ἀπαντᾷ ἡ ξανθεῖα κοπέλλα. Θὰ τὸν κάνω γρήγορα καλά.

Καὶ πραγματικά, ἡ πάλῃ αὐτὴ δὲν κρατᾷ οὔτε πέντε λεπτά. Ὁ ἀντίπαλος τῆς Ζολάν μπορεῖ νὰ εἶναι δυνατός, δὲν ξέρεי ὅμως νὰ παλαίψη μὲ τέχνη. Προσπαθεῖ νὰ πνίξη μὲ τὰ χέρια του τὸ κορίτσι καὶ ἀφήνει τὸν ἑαυτό του ἀνυπεράσπιστο. Οἱ γροθιές τῆς Ζολάν μπαίνουν τότε σὲ δράσι καὶ τὸν χτυποῦν μὲ δύναμι στὸ στομάχι κάνοντάς τον νὰ οὐρλιάσει ἀπὸ πόνους, νὰ τρεκλίσει σὰν μεθυσμένος καὶ νὰ πέσει σὲ λίγο ἀναίσθητος κάτω.

— Καὶ τώρα ἡ σειρά μου!, κοκκορεύεται ὁ Μπουτάτα καὶ κάνει νόημα στὸν τελευταῖο μαῦρο ποὺ στέκει δίπλα στὸν

Φόγκα νὰ πλησιάσει.

Στέκουν τώρα καὶ οἱ δυὸ ἀντιμέτωποι.

— Τὶ προτιμᾷς, κεφαλιές ἢ καρπαζιές; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀράπης.

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσει ὁ ἄλλος, τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ κεφαλιά καὶ ὁ ἀράπης παίρνει δυὸ τοῦμπες, ἐνῶ οἱ μαῦροι ὁλόγυρα ξεσποῦν σὲ ἰαχές θριάμβου.

— Ἔ!, φωνάζει ὁ Μπουτάτα, σὰν πολὺ βιαστήκατε νὰ χαρήτε. Κυττάξτε νὰ δῆτε πῶς χτυπᾷ κεφαλιά.

Σηκώνεται ἐπάνω κι' ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσει ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Γιὰ κακὴ του ὅμως τύχη, ἐκείνη τῇ στιγμὴ μιὰ πεταλούδα πετᾷ κι' ἔρχεται καὶ στριφογυρίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Πῶ...πῶ!, κάνει τρομαγμένος ὁ ἀνδρεῖος Μπουτάτα, ἕνα μολυντήρι!

Κι' ἐνῶ φώναζε καὶ ἀπειλοῦσε πιὸ πρὶν, παρατάει τώρα τὸν ἀντίπαλό του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια νὰ σωθῇ. Ὅταν φθάνη ὅμως κοντὰ στοὺς πολεμιστές, ἐκεῖνοι τὸν ὑποδέχονται μὲ κλωτσιές καὶ τὸν ἀφήνουν ἀναίσθητο. Ἔτσι, ὁ ἥρωϊκὸς Μπουτάτα ἔπεσε ἄδοξα.

— Ἡ σειρά μας τώρα, λέει ὁ Φόγκα στὸν Ταμπὸρ. Θέλεις νὰ παλαίψουμε μὲ ρόππαλα;

— Μὲ ὅ,τι θέλεις ἐσύ, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Πρέπει μονάχα νὰ ξέρης πῶς ὁ ἀγώνας μας θὰ εἶναι ἀγώνας ζωῆς ἢ θανάτου. Στὸ λέω

για να πάρης τὰ μέτρα σου.

Ὁ Φόγκα διαλέγει τότε δυὸ γερὰ ρόπαλα, κρατάει τὸ ἓνα καὶ πετάει τὸ ἄλλο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταμπόρ. Ἐκεῖνος τὸ ἀρπάζει στὸν ἄερα καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ριχτῇ στὸν ἐπικίνδυνο ἀγώνα.

Ἀπόλυτη σιγὴ ἐπικρατεῖ ὁλόγυρα καὶ μόνο ἡ ἀνήσυχη φωνὴ τῆς Ζολάν τὴ σπάζει.

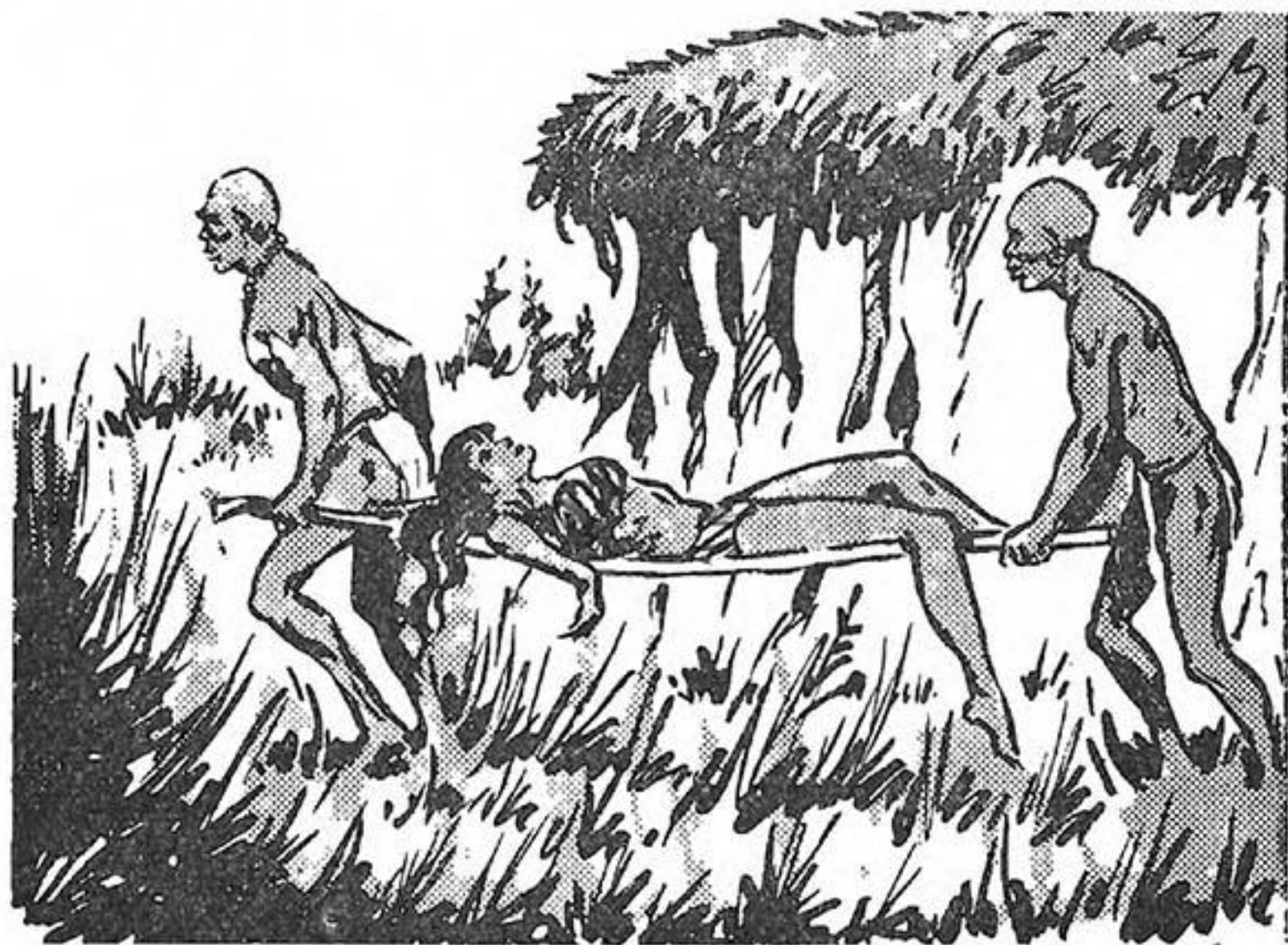
— Ταμπόρ, πρόσεξε!, τὸν παρακαλεῖ.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν νικήσω. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τῆς Γιαράμπα...

Ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ γιατί ὁ Φόγκα βαδίζει ἀργά-

ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του, ζητώντας κατ'ἀλληλῇ εὐκαιρίαν για νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ὁ Ταμπόρ περιμένει μὲ τὶς αἰσθήσεις του σὲ ἐπιφυλακὴ. Τὸ μάτι του παρακολουθεῖ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησιν τοῦ ἀντιπάλου του. Ποῦ θὰ χτυπήσῃ; Ἀπὸ ἀριστερά ἢ ἀπὸ δεξιά;

Οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Ταμπόρ πέφτουν ἔξω. Ὁ Φόγκα, ὁ δυνατὸς ὁ εὐλύγιστος καὶ ἔξυπνος αὐτὸς φύλαρχος, κάνει κάτι ἀπροσδόκητο γιὰ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐνῶ προχωρεῖ σκύβει ἀπτόμα, καὶ τὸ ρόπαλό του κατευθύνεται μὲ τρομερὴ δύναμι πρὸς τὰ πόδια τοῦ ἀντιπάλου του ζητώντας νὰ τοῦ τὰ σπάσῃ. Τὴν τελευ-

Κουβαλοῦν τὴ Γιαράμπα πάνω σ' ἓνα φορεῖο.

‘Ο άπαίσιος φύλαρχος έκσφενδονίζει τὸ δόρυ του.

ταία μόλις στιγμή, ὁ Ταιμπὸρ προλαβαίνει ν’ ἀντιδράσῃ. Γέρνει ἀριστερά, παίρνει μιὰ τούμπα καὶ βρίσκεται πάλι ὀρθιος, ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Σηκώνει τώρα κι’ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὸ ρόπαλο...

‘Ο Φόγκα, σὰν ἀπὸ ἔνστικτο καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο καὶ γυρνώντας ἀπὸτομα, φέρνει τὸ ρόπαλό του σὰν ἀσπίδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ήταν καιρὸς γιατί τὸ ρόπαλο τοῦ Ταιμπὸρ κατέβαινε μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα πρὸς τὸ κεφάλι του. Τὰ δυὸ ρόπαλα συγκρούονται καὶ τὰ δάχτυλα καὶ τῶν δυὸ ποὺ τὰ κρα

τοῦν, κινδυνεύουν νὰ σπᾶσουν.

‘Απομακρύνονται ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ λαχανιάζουν βαρειά. ‘Ιδρώτας κυλάει στὰ κορμιὰ τους καὶ ἡ δίψα μὲ τὴν ἀγωνία ξεραίνει τὰ χεῖλη τους. Τὰ μάτια ὅμως καὶ τῶν δυὸ λάμπουν ἄγρια.

‘Ο Φόγκα, ἐξαγριωμένος, ὀρμάει πάλι. Τὸ ρόπαλό του κινεῖται πλάγια μὲ σκοπὸ νὰ συναντήσῃ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του. ‘Ο Ταιμπὸρ σκύβει ἀπὸτομα καὶ τὸ ρόπαλό του κινεῖται ἀριστερὰ μὲ δύναμι καὶ συναντᾷ μ’ ἓνα βαρὺ γδούπο τὴν πλάτη τοῦ Φόγκα.

‘Ο τελευταῖος ἀφήνει μιὰ

πνιχτή κραυγή πόνου και λύσ-
σας και παραπατάει δεξιά κι'
αριστερά. 'Ο Ταμπόρ προ-
σπαθεί να εκμεταλλευτή την
εύκαιρία και επιτίθεται πάλι.
'Ο πονηρός Φόγκα, όμως, κά-
θεται κάτω και ο Ταμπόρ, με
τη φόρα που έχει πάρει, χτυ-
πώντας τον άδειο αέρα και μη
βρίσκοντας αντίστασι, πέφτει
κάτω και χτυπάει άσχημα στο
γόνατο.

'Ο φύλαρχος μ' ένα πήδη-
μα φτάνει από πάνω του και
το ρόπαλό του κατεβαίνει με
όρμη. Δεν συναντάει όμως το
κεφάλι του Ταμπόρ, όπως πε-
ρίμενε. Συναντάει το χώμα,
γιατί το 'Ελληνόπουλο κυλάει
προς τα δεξιά και αποφεύγει
το χτύπημα για να σηκωθή
κι' αυτός όρθιος.

Οί δυο αντίπαλοι εξακολου-
θούν να μάχονται με πείσμα,
με μανία. Είναι και οί δυο το
ίδιο δυνατοί, εύλύγιστοι και
έξυπνοι. Ποιός θ' άντέξει όμως
πιό πολύ; Ασφαλώς, εκείνος
που θα καταφέρη κάτι τέτοιο
θα είναι και ο νικητής. Κι' αυ-
τός φαίνεται πως θάναί ο Τα-
μπόρ.

Μάλις βλέπει τον αντίπα-
λό του να κουλουριάζεται, ά-
ποφασίζει να έπιτεθής. Ένα
γρήγορο στριφογύρισμα του
ροπάλου του βρίσκει τον Φόγ-
κα ακάλυπτο και τον χτυπάει
στο κεφάλι. 'Ο φύλαρχος ζα-
λίζεται, παραπατάει και πέ-
φτει κάτω, ενώ οί πολεμιστές
του όλόγυρα ξεσπούν σε ά-
γρια ούρλιαχτά. 'Ο Ταμπόρ
όρμάει τότε κι' ένα δεύτερο
χτύπημα βρίσκει τον φύλαρχο

στην πλάτη. 'Ετοιμάζεται να
τον χτυπήσει ξανά, όταν ένα
ξαφνικό και άπαισίο σφύρι-
γμα άκούγεται πάνω από το
κεφάλι του. Δεν άργεί να κα-
ταλάβη τί συμβαίνει... Οί πο-
λεμιστές τον βάζουν στο ση-
μάδι με τα βέλη τους...

ΔΙΠΛΗ ΠΑΓΙΔΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ τής
φυλής των Μπαράκα,
βλέποντας τον φύλαρ-
χό τους να κινδυνεύη, κατέβα-
σαν τα τόξα από τους ώμους
των και ρίχνουν τώρα έναν-
τίον του Ταμπόρ.

Το 'Ελληνόπουλο, που τη
στιγμή αυτή είναι έτοιμο να
καταφέρη με δύναμι το ρόπα-
λό του έναντίον του αντιπά-
λου του, σταματάει την κίνη-
σί του και κυττάζει ανήσυχος
όλόγυρά του. Καταλαβαίνει
πως την έχει άσχημα και ότι
άν μείνη εκεί, δεν θα γλυτώ-
ση το θάνατο στο τέλος.

'Αποφασίζει λοιπόν να δρά-
ση κεραυνοβόλα. Στριφογυρί-
ζει το ρόπαλό του και το πε-
τάει με όρμη σ' ένα σημείο
του κλοιού που τον περιβάλ-
λει. Οί πολεμιστές βλέποντας
το ρόπαλο να ταξιδεύη στον
αέρα και νάρχεται καταπάνω
τους, σκύβουν τα κεφάλια
τους. Αυτό ζητάει και το θρυ-
λικό παιδί. Με δυο πηδήμα-
τα φθάνει κοντά τους και, πη-
δώντας πάνω από τα κεφάλια
τους, βγαίνει έξω από τον
κλοιό.

'Η πρώτη του σκέψη είναι
για τους φίλους του. Δεν προ

λαβαίνει όμως να τους δῇ ἢ να τους πῇ κάτι, όταν νέα σφυρίγματα ἀπὸ βέλη ἀντηχοῦν γύρω του.

Δὲν φοβάται τὸ Ἑλληνόπουλο, θὰ ἦταν ὅμως κουπὸ νὰ ἀντιμετωπίσῃ μόνος του τόσους ἐξαγριωμένους μαύρους ποὺ τὸν σκοπεύουν μὲ τὰ βέλη τους, ποὺ οὐρλιάζουν καὶ ποὺ μαρικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τρέχουν ἐναντίον του μὲ τὰ δόρατά τους. Ἔτσι, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του.

Τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τῆς ζούγκλας. Σὲ μιὰ στιγμή, γύρνωτας πίσω τὸ κεφάλι του, βλέπει πὼς ἡ Ζολὰν μὲ τοὺς δυὸ ἀράπηδες τρέχουν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Αὐτὸ τὸν γεμίζει χαρὰ καὶ ταχύνει τὸ βῆμα του.

Μὰ καὶ οἱ μαύροι πίσω του ἐπιταχύνουν τὸ βῆμα τους καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ κάνουν κλοιὸ γιὰ νὰ τοῦ κόψουν τὸ δρόμο τῆς φυγῆς. Κι' ἐπειδὴ ξέρουν τὰ μονοπάτια τῆς γειτονικῆς ζούγκλας πιὸ καλὰ ἀπὸ αὐτόν, σὲ λίγο τὸ κατορθώνουν.

Εἶναι πνιγμένος μέσα στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα ὁ Ταμπόρ, ὅταν ἀκούῃ ἀπὸ ὅλες τὶς κατευθύνσεις ἄγριες φωνές. Οἱ πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα κατ'ὠρῶσαν νὰ τοῦ ἀποκόψουν τὸ δρόμο διαφυγῆς του κι' ὅσο στενεύει ὁ κλοιοὺς τους, τόσο θὰ τὴν ἔχῃ ἄσχημα.

Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε ὁ κίνδυνος τῶν μαύρων, παρουσιάζε

Στὸ τεῦχος 33, σὰς περιμένει μιὰ μεγάλη ἐκπληξίς! Θὰ βρῆτε ἓνα «ΜΙΚΡΟ ΤΑΡΖΑΝ» ἀνανεωμένο, μὲ συγκλονιστικὲς περιπέτειες καὶ μέ...

2 ΝΕΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

Καινούργια ἀτμόσφαιρα, καινούργιες συγκινήσεις, καινούργια κωμικὰ ἐπεισόδια

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 33

ται ξαφνικὰ ἓνας καινούργιος κίνδυνος. Ἐνα πελώριο λιοντάρι ποὺ, λουφαγμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ θάμνους, βλέποντας τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸ πλησιάζῃ, ὀρθώνεται χωρὶς θόρυβο, καὶ ἀφήνοντας ἓναν ἀπειλητικὸ βρυχηθμὸ, ὀρμάει ἐναντίον του.

Πέντε μονάχα μέτρα ἀπέχει ὁ Ταμπόρ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ λιοντάρι. Ἄν ἦταν ἄλλος, στὴ θέσι του, θὰ τ'ἔσπασε καὶ ἀπὸ τὸν ξαφνικὸ βρυχηθμὸ καὶ στὴ θέα τοῦ πελώριου λιονταριοῦ θὰ πάθαινε συγκοπή. Ὁ Ταμπόρ, ὅμως, ποὺ ἡ καρδιά του εἶναι ἀτσάλινη καὶ ἔχει δοκιμαστή καὶ σὲ μεγαλύτερους ἀκόμη κινδύνους, ἀντιδράει κεραυνοβόλα. Ἄν δοκιμάσῃ ν' ἀντισταθῇ στὴν ὁρμὴ τοῦ λιονταριοῦ, πάει χαμένος. Προτιμᾷ, λοιπόν, νὰ τιναχτῇ ψηλά, ν' ἀρπάξουν τὰ χέρια του τὸ κλαδὶ ἐνὸς δέντρου καὶ μὲ μιὰ

γρήγορη έλξι, ν' ανέβη έπάνω.

Ο κίνδυνος του λιονταριού, που βλέποντας να του ξεφεύγει τόσο απροσδόκητα το θύμα του λυσσάει από το κακό του, δεν είναι τόσο άμεσος, τώρα. Υπάρχει όμως πάντοτε ο κίνδυνος των μαύρων πολεμιστών που στενεύουν διαρκώς τον κλοιό τους γύρω του. Μερικοί μάλιστα από αυτούς βλέπουν τη σκηνή με το λιοντάρι και αποφασίζουν να διευκολύνουν τον βασιλιά των ζώων να καταβροχθίση τον άνθρωπο που έχει κρυφτή στο φύλλωμα. Τεντώνουν τα τόξα τους και τα βέλη τους κατευθύνονται προς το δέντρο όπου κρύβεται ο Ταμπόρ...

Ένα βέλος, το πρώτο, περνάει κάτω από την ανοιχτή μασχάλη του Έλληνόπουλου. Ένα άλλο αγγίζει τα μαλλιά

Το κεφάλι του μαύρου χτυπάει στην κοιλιά του Μπαγιόκο.

του. Την έχει πολύ άσχημα. Ο κίνδυνος είναι μεγάλος και αν εξακολουθήσει να μένη στο δέντρο και αν κατέβη κάτω. Σωτηρία δεν βλέπει καμιά. Πρέπει λοιπόν, να διαλέξει. Ή να μένη στο δέντρο και να τον πετύχει κάποια από τις οαΐτες που πέφτουν βροχή δολογικά του, ή να πηδήσει κάτω και να τον κατασπαράξει το λιοντάρι.

Έπειτα από λίγη σκέψη, προτιμάει το δεύτερο. Μά δεν σκοπεύει να πέση στο στόμα του θηρίου. Όχι. Κάτι άλλο περνάει από το νου του...

Ζυγιάζεται σ' ένα κλαδί και, με ανοιχτά τα πόδια, πέφτει προς τα κάτω. Δεν σιγαντάει όμως το χώμα. Έχει κανονίσει να πέση πάνω στο κορμί του λιονταριού!

Το τριμερό θηρίο, νοιώθοντας το βάρος του ανθρώπου πάνω του, αρχίζει να πηδάει δεξιά κι' αριστερά και να προσπαθή ν' απαλλάγῃ από τον ένοχλητικό καβαλλάρη. Δεν καταφέρνει τίποτε, όμως, γιατί ο Ταμπόρ έχει γραπωθή γερά από τη χαίτη του. Αφού, λοιπόν, στριφογυρίζει μάταια το λιοντάρι, το βάζει στα πόδια και... περνάει ανάμεσα από τους μαύρους πολεμιστές που τα έχουν χάσει από το απίστευτο θέαμα που αντικρίζουν. Μερικοί από αυτούς άνακτούν την τελευταία στιγμή την ψυχραιμία τους και πετούν τα δόρατά τους έναντίον του θηρίου και του Ταμπόρ. Είναι όμως άτυχοι γιατί κανένα από τα δόρατά τους δεν

βρίσκει τὸ στόχο του.

Ἔτσι, θηρίο καὶ ἄνθρωπος χάνονται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα μέσα στὴ ζούγκλα.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΜΕ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΙΑ

Η ΖΟΛΑΝ μὲ τοὺς δυὸ χαζοὺς ἥρωές μας, τὸν Μπουτάτα καὶ τὸ Μπαγιόκο, βλέποντας τὸν Ταμπὸρ νὰ φεύγει, τρέχουν κι' αὐτοὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα. Μπαίνουν μέσα στὴ ζούγκλα κι' ἀφοῦ βαδίζουν ἀρκετὰ καὶ βλέπουν πὼς δὲν ὑπάρχει φόβος πιά, κάθονται νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Ζολὰν ξαπλώνει στὴ χλόη γιὰ νὰ παίρη ἀνάσα καὶ νὰ σκεφθῇ τὶ θὰ κάνη, ὁ ἀράπης καθαρίζει τὴ μπιστόλα του καὶ λογαριάζει ἂν θὰ τοῦ φτάσουν οἱ σφαῖρες του γιὰ νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς Μπαράκα καὶ ὁ Μπαγιόκο ἀπομακρύνεται λιγάκι γιὰ νὰ βρῇ κανένα φρούτο καὶ νὰ γεμίσει τὴν πελώρια κοιλιά του.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Ζολὰν ἀκούει γρήγορο βῆμα. Ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι της καὶ βλέπει τὸ Μπαγιόκο. Λαχανιάζει καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ.

Ὁ κοντοστούπης τὰ ἔχει χαμένα, τοῦ ἔχει πιαστῇ ἡ φωνή του καὶ δὲν καταρθώνει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του παρὰ μερικοὺς φθόγγους.

— Μπαῖ σὲ καλὸ σου, τὶ γλώσσα εἶναι αὐτὴ ποὺ μιλάς; κάνει ὁ Μπουτάτα καὶ

Ἡ Ζολὰν τὸν χτυπάει ἀλύπητα στὸ στομάχι.

σηκώνεται πάνω, ἕτοιμος νὰ τὸν περιαδράξῃ στὶς καρπάζιες.

— Πώ... πώ... πώ!, καταρθώνει νὰ πῇ τώρα ὁ κοντοστούπης.

— Ἀφέντη Ζολὰν, θὰ τὸν σκοτώσω, δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ, λέει ὁ Μπουτάτα.

Ἡ Ζολὰν σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ τὸν πλησιάζει.

— Γιατὶ φοβήθηκες τόσο; τὸν ρωτᾷ. Τὶ σοῦ συμβαίνει;

— Πώ, πώ!, ξανακάνει ὁ Μπαγιόκο καὶ γουρλώνουν τὰ μάτια του. Εἶδα ἓνα λιοντάρι μὲ δυὸ κεφάλια!

Ὁ Μπουτάτα δὲν ἀντέχει ἄλλο πιά. Τοῦ καρφώνει μιὰ ξαφνικὴ κεφαλιά στὴν κοιλιά, λέγοντάς του:

— Πᾶρε καὶ τὸ δικό μου κεφάλι καὶ δός το γιὰ νὰ ἔχῃ τρία!

Ὁ Μπαγιόκο ποὺ παίρνει

μιά τούμπα ξαινασηκώνεται
σὰ νὰ μὴ ἰσυνέβη τίποτε καὶ
συνεχίζει.

— Εἶχε δυὸ κεφάλια, τέσσε
ρα πόδια καὶ μιὰ οὐρά!, λέει.

— Βρὲ τὸν ψεύτη!, κάνει
ὁ Μπουτάτα καὶ τραβᾷ τὸ
τσουλούφι του ἀπὸ τὸ κακὸ
του.

— Ναί, ἐπιμένει ὁ Μπαγιό
κο. Τὸνα μάλιστα κεφάλι του
εἶναι ἀνθρώπινο.

— Πῶ, πῶ, θὰ τὸν σκοτώ
σω!, φωνάζει ὁ Μπουτάτα καὶ
ἀρπάζει τὸ πιστόλι του ποὺ
τὸ εἶχε ἀφήσει πάνω στὴ
χλόη.

— Ὁσυχα, Τσουλούφη, τοῦ
λέει ἡ Ζολὰν καὶ πιάνοντας
τὸν Μπαγιόκο ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ λέει νὰ τῆς δείξῃ σὲ ποιο
μέρος εἶδε τὸ λιοντάρι μὲ τὰ
δυὸ κεφάλια ποὺ τὸ ἓνα του
εἶναι ἀνθρώπινο.

Ὁ κοντοστούπης ποὺ μὲ τὸ
στασιὸ περπατάει γιατί τρέ-
μουν τὰ πόδια του ἀπὸ τὸν
φόβο, ὀδηγεῖ τὴ Ζολὰν κά-
που ἑκατὸ μέτρα πιὸ κάτω,
ὅπου βρίσκεται ἓνα ξέφωτο.

— Νᾶτο!, τῆς λέει.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν
Μπουτάτα.

— Ἐχει ἢ δὲν ἔχει δυὸ κε
φάλια, τέσσερα πόδια καὶ μιὰ
οὐρά τὸ λιοντάρι;

Ἡ Ζολὰν κυττάζει ἐκεῖ
ποὺ τῆς δείχνει τὸ χέρι τοῦ
Μπαγιόκο καὶ τινάζεται ἀπὸ
τὸ ξάφνιασμα. Βλέπει ἓνα λι-
οντάρι ποὺ πάνω του εἶναι
γραπωμένος ἓνας ἄνθρωπος.
Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶ-
ναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ταμπόρ,
τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο.

Πῶς βρέθηκε ὅμως σκαρφαλω
μένος στὴ ράχι του;

— Ταμπόρ!, φωνάζει. Τα-
μπόρ!

Τὸ λιοντάρι στριφογυρίζει
ἀδιόκοπα ζητώντας νὰ ξεφορ-
τωθῇ τὸν ἀνθρώπινο ὄγκο ποὺ
ἔχει σκαρφαλώσει στὴ ράχι
του μὰ δὲν τὸ καταρθώνει. Ὁ
Ταμπόρ, πάλι, δὲν φαίνεται
νὰ κἀνὴ καμμιὰ κίνησι λὲς
κι' ἔχει κολλήσει ἐπάνω του.

Ὁ Μπουτάτα, γίνεται ἔξω
φρενῶν γιὰ τὸ ψέμα τοῦ Μπα
γιόκο.

— Βρὲ ἀρχιψεύταρε, τοῦ
λέει, ποὺ τὰ βλέπεις τὰ δυὸ
κεφάλια; Τώρα θὰ σὲ κανονί-
σω ἐγώ!

Καὶ τραβώντας τὴ θρυλικὴ
κουμπούρα μου τὴν κατευθύ-
νει πρὸς τὴν κοιλιά τοῦ κον-
τοστούπη, ποὺ δὲν ἀπέχει οὔ
τε ἓνα μέτρο ἀπὸ αὐτόν, καὶ
πατάει τὴ σκανδάλη.

Ἕνας ξερὸς πυροβολισμὸς
ἀκούγεται κι' ὕστερα... δὲν εἶ-
ναι ὁ Μπαγιόκο ποὺ πέφτει
χτυπημένος ἀπὸ τὴ σφαῖρα,
ἀλλὰ τὸ λιοντάρι!! Ὁ σκο-
πευτὴς Μπουτάτα ἔκανε πάλι
τὸ θαῦμα του. Ἡ σφαῖρα του
ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ Μπαγιό
κο ποὺ σκόπευε, χτύπησε τὸ
λιοντάρι ποὺ βρισκόταν πίσω
του!

Ἡ Ζολὰν τρέχει κοντὰ στὸ
χτυπημένο θηρίο καὶ στὸν Τα
μπόρ ποὺ μένει ἐντελῶς ἀκί-
νητος. Μήπως τάχα χτύπησε
κι' αὐτόν ἢ σφαῖρα, τοῦ ἀρά
πη; Σκύβει πάνω του καὶ ψά
χνει τὸ σῶμα του γιὰ νὰ δῇ
ἂν εἶναι πληγωμένος, ὅταν ἐ-
πιτέλους ὁ Ταμπόρ ἀνοίγει

τὰ μάτια του καὶ σηκώνεται ἀργὰ - ἀργὰ.

— Εὐτυχῶς ποὺ βρεθήκατε μπροστά μου, λέει στὴν ξανθὴ ἰκοπέλλα, γιατί, ἂν ἀργούσατε ἔστω δυὸ λεπτά ἀκόμα, θὰ μ' ἔτρωγε τὸ λιοντάρι!

Καὶ διηγεῖται στὴν κατάπληκτη Ζολάν πῶς βρέθηκε στὴ ράχι τοῦ λιονταριοῦ.

— Καθὼς ἔτρεχε, συνεχίζει τὴ διήγησί του, χτύπησε τὸ κεφάλι μου μὲ δύναμι στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου καὶ λίγο ἔλλειψε νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου. Ἄν γινόταν αὐτό, ἦμουν χαμένος. Τὸ λιοντάρι θὰ μὲ καταβρόχθιζε ἀμέσως. Ἐσφίξα γερὰ τὰ χέρια μου πάνω στὴ χαίτη του, προσπαθώντας νὰ δώσω κουράγιο στὸν ἑαυτό μου, μὰ δὲν ἄντεχα πιά, θὰ ἔπεφτα ὅπως δῆποτε κάτω. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ σφαῖρα τοῦ Μπουτάπα...

— Βρῆκε τὸ στόχο της!, συμπληρώνει ἐκεῖνος περήφανα. Εἶδες τὴ καλὴ σημάδι ποὺ ξέρω, ἀφέντη Ταιμπόρ;

Ὁ Μπαγιόκο κάτι πάει νὰ πῇ γιὰ νὰ τὸν διαψεύσει, πῶς σημάδεψε τὴ δική του κοιλιὰ καὶ ὄχι τὸ λιοντάρι, μὰ ὁ Μπουτάπα τοῦ δείχνει ἀπειλητικὰ τὴ μπιστόλα καὶ τοῦ λέει:

— Μὴ μιλάς φουσκομύτη γιατί στὴν ἀναψα!

— Ποῦ θὰ πάμε τώρα; ρωτάει ἡ Ζολάν. Θὰ ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιά μας;

— Ὁχι, τῆς ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Μὴν ξεχνᾷς πῶς δὲν ἐκδικήθηκα ἀκόμη τὸ θάνατο τῆς Γιαράμπα. Πίσω

ἀπὸ τὸ λόφο αὐτὸ βρίσκεται τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Κίμπα. Θὰ ζητήσουμε σ' αὐτοὺς φιλοξενία καὶ θὰ σκεφθοῦμε τί θὰ κάνουμε. Ὁ ἀρχηγὸς τους, ὁ Μίκο, εἶναι πολὺ φίλος μου.

Σὲ λίγο οἱ τέσσερις ἥρωές μας μπαίνουν στὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Κίμπα, ὅπου ὁ Μίκο τοὺς ὑποδέχεται μὲ χαρά.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

ΕΙΝΑΙ μύχτα προχωρημένη. Ἡ Ζολάν, ὁ Μπαγιόκο καὶ ὁ Μπουτάπα κοιμούνται σὲ μιὰ καλύβα. Ὁ Ταιμπόρ ὅμως ξαγρυπνάει. Δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ γιατί συλλογίζεται διαρκῶς τὴ Γιαράμπα. Κι' ὅσο τὴ συλλογίζεται, τόσο πιὸ πολὺ ἀνάβει τὸ μῖσος τοῦ ἐναντίον τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα καὶ ἰδιαίτερα ἐναντίον τοῦ Φόγκα ποὺ τοῦ παρίστανε τὸν ἀφωσιωμένο φίλο ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἦταν ὁ πιὸ ὑπουλός καὶ καταχθόνιος ἐχθρὸς του.

Ἀπὸ τὴν πολλὴ σκέψι, καταλήγει σὲ μιὰ ἀπόφασι. Θὰ ἀφήσῃ ἐδῶ τοὺς φίλους του, θὰ ἐπισκεφθῇ νύχτα τὸ χωριὸ τῶν Μπαράκα καὶ θὰ ἐξηγηθῇ μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν Φόγκα!

Χωρὶς πολλοὺς δισταγμοὺς σηκώνεται ἀθόρυβα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα του.

Στὴ διπλανὴ καλύβα κοιμᾶται ὁ Μίκο, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Κίμπα, ποὺ τοὺς φιλοξενεῖ.

—Καὶ ἐγὼ πιστεύω πὼς ὁ Φόγκα σκότωσε τὴ φίλη σου τοῦ εἶχε πῆ λίγο πιὸ πρὶν ὁ Μίκο. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς εἶδε νὰ τὴν πηγαίνουν νεκρὴ στὸ φορεῖο, ἦταν ἀπὸ τὴ δική μου φυλὴ.

Αὐτὰ συλλογίζεται τώρα ὁ Ταιμπὸρ καθὼς προχωρεῖ ἀνάμεσα στὶς καλύβες, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἔχει πάρει, ἀκούει μουρμουρητὰ καὶ βήματα. Κάποιοι ἔρχονται. Ὁ Ταιμπὸρ δὲν θέλει νὰ τὸν δῇ κανεὶς ποὺ φεύγει καὶ νὰ ξυπνήσῃ τοὺς φίλους του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, παραμερίζει τὴν πόρτα μιᾶς μισοφρειπωμένης καλύβας καὶ μπαίνει μέσα.

Ἡ σκηνὴ ποὺ παρουσιάζεται τότε, μπροστὰ στὰ μάτια του, εἶναι ἀπίστευτη. Στὸ δάπεδο τῆς καλύβας εἶναι ξα-

Ὁ Φόγκα σηκώνει ἀπειλητικὰ τὸ ρόπαλό του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, βέλη σφυρίζουν ὀλόγυρά του.

πλωμένο τὸ ἀκίνητο σῶμα μιᾶς γυναίκας καὶ δίπλα του στέκεται ὄρθιος ἓνας πολεμιστὴς μὲ τὸ δόρυ του. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ρίχνει τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀναγνωρίζει ποιὰ εἶναι ἡ ξαπλωμένη γυναίκα. Εἶναι ἡ Γιαράμπα!

Δὲν προλαβαίνει νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο γιατί ὁ πολεμιστὴς, βλέποντάς τον νὰ μπαίνει, ὀρμάει νὰ τοῦ καρφώσῃ τὸ δόρυ στὸ κορμί.

Μὰ ὁ Ταιμπὸρ δὲν εἶναι εὐκολος ἀντίπαλος. Γέρνει δεξιά, αἰχμαλωτίζει στὰ ἀτσάλινα χέρια του τὸ δόρυ καί, μὲ μιὰ κλωτσιὰ, ρίχνει ἀνάσκελα τὸν πολεμιστὴ. Μὲ μιὰ καλοζυγισμένη γροθιά τὸν στέλνει κατόπιν νὰ κοιμηθῇ γιὰ λίγη ὥρα...

Μὲ τὴν ψυχὴ γαμάτη ἀγωνία, ὁ Ταιμπὸρ σκύβει πάνω

στη Γιαράμπα και άκουμπάει τὸ αὐτὶ τοῦ πάνω στὸ στήθος της. Ὁ ένθουσιασμὸς τοῦ δέν περιγράφεται ὅταν ἀκούη τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη! Ὡστε ἡ Γιαράμπα ζῇ, δέν εἶναι νεκρὴ ὅπως νόμιζε! Πῶς ὁμως βρέθηκε ἰσὲ μιὰ καλύβια τῆς φυλῆς τῶν Κίμπο, ἀφοῦ τὴν αἰχμαλώτισαν οἱ Μπαράκα;

Τὸ Ἑλληνόπουλο καταλαβαίνει πῶς δέν εἶναι ὥρα γιὰ νὰ λύση αἰνίγματα. Σκύβει πάλι ἐπάνω ἰστὴν ἀναίσθητη κοπέλλα καὶ ἰσὲ λίγο διακρίνει μιὰ μεγάλη πληγὴ ἀπὸ δόρυ, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ γόνατό της, στὸ πίσω μέρος τοῦ ποδιοῦ. Εἶναι μιὰ ἄσχημη πληγὴ ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς φέρη τὸ θάνατο!

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις ἀνοίγει τὸ πίσω μέρος τοῦ μενταγιὸν ποὺ φοράει καὶ βγάζει

Πηδάει ἀπὸ τὸ δέντρο πάνω στὸ λιοντάρι.

Προσπαθεῖ νὰ σηκώσῃ τὸ πληγωμένο κορίτσι.

λίγη σκόνη ποὺ κρύβει ἐκεῖ μέσα. Τοῦ τὴν ἔχει δώσει ὁ μάγος Ζοχράν καὶ εἶναι ἓνα κι' ἓνα γιὰ νὰ κλείνῃ τὶς πληγές, Παισπαλίζει τὴν πληγὴ τῆς Γιαράμπα, κλείνει πάλι τὸ μενταγιὸν καὶ πλησιάζει τὸν ἀναίσθητο πολεμιστὴ. Τὸν βλέπει τώρα νὰ συνέρχεται καὶ ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια τοῦ.

Ὁ Ταμπὸρ παίρνει τὸ δόρυ καὶ καρφώνει τὴν αἰχμὴ πάνω στὸ στήθος τοῦ μαύρου.

— Θὰ μοῦ πῆς ὅ,τι σὲ ρωτήσω, τοῦ λέει ἄγρια, ἢ προτιμᾷς νὰ πεθάνῃς;

— Θὰ ...θὰ σοῦ πῶ!, κάνει κατατρομαγμένος ὁ μαύρος.

— Πές μου, ποῖος αἰχμαλώτισε τὴ Γιαράμπα; Οἱ Μπαράκα ἢ ἐσεῖς;

— Ἐ...ἐμεῖς!, ἀπαντᾷ ξεψυχισμένα ὁ μαύρος.

‘Ο Ταμπόρ μένει κατάπληκτος από τὰ λόγια του κι’ ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπή, συνεχίζει:

— Ποιὸς τὴν πλήγωσε;

— ‘Ο ἀρχηγὸς μας ὁ Μίκο. Τῆς πέταξε τὸ δόρυ καθὼς ἔτραχε...

— Ἐσεῖς μοῦ στήσατε παγίδα καθὼς ἐρχόμουναι;

— Ναί. Εἴχαμε φορέσει κολλιὰ ἐνὶ χάντρες ἀπὸ δόντια λιονταριοῦ στὸ λαιμὸ μας γιὰ νὰ νομίσῃς πὼς εἶναι οἱ Μπαράκα.

— Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό; Γιατὶ αἰχμαλωτίσατε τὴν Γιαράμπα;

— Τὴν αἰχμαλωτίσαμε καὶ στείλαμε ἕναν πολεμιστὴ μας νὰ σοῦ πῇ πὼς τὴν αἰχμαλωτίσαν οἱ Μπαράκα γιὰ νὰ θυμώσῃς καὶ νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀρχηγό τους τὸν Φόγκα. ‘Ο δικός μας ἀρχηγὸς τὸν μισεῖ κι’ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ γιατί ὁ ἄλλος εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ ἔξυπνος, σκέφθηκε νὰ βάλῃ ἐσένα νὰ τὸν σκοτώσῃς. Καὶ σένα σὲ μισεῖ καὶ θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ ἀρχηγός μας ὁ Μίκο...

‘Ο Ταμπόρ δὲν θέλει νὰ μάθῃ περισσότερα. Καταλαβαίνει τὸ καταχθόνιο σχέδιο τοῦ φύλαρχου Μίκο καὶ ἀνατριχιάζει. ‘Ο Φόγκα ἦταν ἀθῶος καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ χωρὶς νὰ φταίῃ!

Καταλαβαίνει τώρα πὼς βρέθηκε τὸ ματωμένο φορεῖο στὸ χωριὸ τῶν Μπαράκα. Θὰ τὸ εἶχαν ἀφήσει οἱ Κίμπα γιὰ νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσουν!

Ἀφήνει τὸ δόρυ, παίρνει ἕνα χορτόσχοινο καὶ δένει γερὰ τὸν πολεμιστὴ. Ρίχνει ἄλλῃ μιὰ ματιὰ στὴν Γιαράμπα καὶ δοκιμάζει νὰ τὴν σηκώσῃ. Τὴ βλέπει νὰ κοιμᾶται πιὸ ἡσυχῇ τώρα, τὴν ἀφήνει καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ

ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΙ

 ΕΝ προλαβαίνει νὰ κάμῃ οὔτε δέκα βήματα ὅταν, γερὰ χέρια τὸν ἄρπάζουν καὶ κάτι σκληρὸ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι του... Χάνει τὶς αἰσθήσεις του χωρὶς νὰ μπορέσῃ ν’ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ δῇ ποιὸς τὸν χτύπησε...

Ὅταν ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, ἀντικρύζει ἕνα παράξενο κοῖ τραμακτικὸ θέαμα. Βρίσκεται δεμένος σ’ ἕναν πάσσαλο, στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ τῆς φυλῆς τῶν Κίμπα καὶ γύρω του εἶναι δεμένοι οἱ φίλοι του. Ἐνῶ ὅμως ἐκεῖνοι εἶναι μόνο δεμένοι, αὐτὸς εἶναι καὶ φιμωμένος. Γύρω τους βρίσκονται πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τῶν Κίμπα ἀλλὰ καὶ τῶν Μπαράκα! Καὶ μπροστά του στέκουν ὄρθιοι ὁ Φόγκα καὶ ὁ Μίκο!

— Ταμπόρ!, μιλάει ὁ Φόγκα, ἔπεσες ἐπιτέλους στὰ χέρια μου καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω γιὰ τὴν προσβολή που μοῦ ἔκανες νὰ μὲ πῇς ἐχθρό σου. ‘Ο καλὸς μου φίλος ὁ Μίκο, ἔστειλε καὶ μὲ εἰδοποίησε πὼς ζήτησες φιλοξενία ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἦρθαι νὰ σὲ τιμωρήσω

μέ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Θὰ βάλλω τοὺς πολεμιστὲς μου νὰ σημαδέψουν τοὺς φίλους σου μέ τὰ βέλη τους καὶ γὰρ θὰ σημαδέψω ἐσένα!

— Ἔ, πατριώτη!, τὸν διακόπτει ὁ Μπουτάτα, μέ λύνεις γιὰ νὰ παλαίψουμε ἐγὼ καὶ σύ, νὰ δῆς τὶ ὑπέροχες κεφαλῖες ποὺ ξέρω καὶ δίνω;

Ὁ Ταμπόρ, στὸ μεταξύ, προσπαθεῖ νὰ μιλήσῃ μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Θέλει τόσα καὶ τόσα πράγματα νὰ πῇ στὸν Φόγκα γιὰ τὸν ἀπαίσιο ρόλο τοῦ Μίκο ποὺ θρίσκειται δίπλα του, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ γιὰτὶ εἶναι γερὰ φημωμένος.

Βλέπει τώρα τὸν Φόγκα νὰ σκύβῃ καὶ κάτι νὰ λέῃ στὸν Μίκο. Ὁ τελευταῖος φωνάζει στοὺς ὑπηκόους του ν' ἀπομακρυνθοῦν καὶ νὰ κυττάζουν τὸ θέαμα ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ ἀπὸ μακριά.

Ὁ Ταμπόρ, προσπαθεῖ γι' ἄλλῃ μιὰ φορὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ φέμωτρό του μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Μουγγρίζει καὶ κάνει νόημα μέ τὰ μάτια πὼς θέλει νὰ μιλήσῃ στὸν Φόγκα, μὰ ἐκεῖνος δὲν καταλαβαίνει.

— Ἦσουν φίλος, τοῦ λέει, καὶ πρόδωσες τὴ φιλία μας. Ἦρθες στὸ χωριό μου καὶ μέ συκοφαντήσες μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ὑπηκόους μου πὼς σκότωσα μιὰ φίλη σου. Τὴ συκοφαντία σου αὐτὴ θὰ τὴν πληρώσῃς μέ τὸ θάνατο. Ταμπόρ, λυπᾶμαι γιὰτὶ ἦσυνα ἄξιό παλληκάρι μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ σώσω τὴ ζωὴ, ὁρ-

κίστηκα στοὺς θεοὺς τῆς φυλῆς μου.

— Φόγκα!, τὸν παρακαλεῖ ἡ Ζολάν, ἄφησε τὸν Ταμπόρ νὰ σοῦ μιλήσῃ!

— Δὲν πρέπει ν' ἀκούσουν οἱ θεοί μου κι' ἄλλες συκοφαντίες, τῆς λέει ὁ φύλαρχος τῶν Μπαράκα, γιὰτὶ θὰ θυμώσουν καὶ θὰ ρίξουν κεραυνούς.

— Ὁ Ταμπόρ κάτι θέλει νὰ σοῦ πῇ!, παρακαλεῖ πάλι τὸ κορίτσι.

— Ναί, βρὲ βλάκα!, κάνει ὁ Μπουτάτα. Θὰ τὸν λύσῃς ἢ θὰ ὀρμήσω νὰ σὲ ταράξω στὶς σφαλιάρες;

— Πῶ, πῶ!, κάνει ὁ Μπαγιόκο μέ τὴ σειρὰ του, τὶ τοὺς ἦρθε καὶ μᾶς δέσανε; Καλὰ δὲν κοιμόμαστε;

Ὁ Φόγκα δὲν ἀκούει τίς παρακλήσεις τῆς Ζολάν. Ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντὰ τους καὶ διαλέγει τρεῖς πολεμιστὲς του. Τοὺς φέρνει ἀντιμέτωπους μέ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους, σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων περίπου.

— Ἐτοιμάστε τὰ τόξα σας, τοὺς λέει, καὶ χτυπάτε, ὁ καθένας τὸ δικό του. Τὸν Ταμπόρ, μὴ τὸν πειράξετε, θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγώ!

Οἱ πολεμιστὲς γονατίζουν, τεντώνουν τίς χορδὲς κι' ἐτοίμαζον τὰ βέλη τους. Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ποὺ σημαδεύει τὸ Μπουτάτα, φαίνεται πολὺ βιαστικὸς καὶ ἀφήνει τὴν τεντωμένη χορδὴ. Τὸ τόξο σχίζει ἀνατριχιαστικὰ τὸν ἀέρα καὶ... περνᾷ ἓναν πόντο μακριὰ ἀπὸ τὸ τσουλούφι τοῦ ἀράπη!

— Μπα σε καλό σου!, α-
γριεύει ο άράπης. Τό τσου-
λούφι μου σημαδεύεις ή έμέ-
να; "Αν μου ξαναπειράξης τό
τσουλούφι, κάηκες. "Ολόκληρη
σωματάρα δέν μπορείς νά τήν
πετύχης;

Ή Ζολάν, κυττάζει τόν πο-
λεμιστή πού τή σκοπεύει μέ
μάτια άνοιγμένα διάπλατα ά-
πό τή φρίκη. "Ο Μπαγιόκο,
δίπλα της, έχει γείρει τό κε-
φάλι καί κοιμάται τού καλού
καιρού κι' έτσι δέν καταλα-
βαίνει τόν κίνδυνο θανάτου
πού τόν άπειλεί. "Ο Ταμπόρ
νοιώθει νά σπαιρταιράη ή καρ-
διά του καί φοβάται πώς θα
τρελλαθής. "Ω, άν μπορούσε
νά βγάλη τό φίμωτρο καί νά
μιλήση, θα γλύτωνε τούς φί-
λους του άπό τόν φρικτό θά-
νατο πού τούς περιμένει! Θα
γλύτωνε καί τόν έαυτό του.
Τώρα όμως είναι καταδικασμέ

"Ενας πελώριος κροκόδειλος
άρπάζει τόν Μίκο.

νοι όλοι τους νά πεθάνουν έ-
νώ ο Μίκο, ο άπαίσιος κακούρ-
γος, θα μείνη άπαιώρητος...

Ξαφνικά, ένώ δέν υπάρχει
καιμια έλπίδα σωτηρίας για
τούς ήρώές μας, άντηχεί μια
δυνατή κραυγή. "Ολοι γυρί-
ζουν τότε νά δούν προς τό μέ-
ρος τής φωνής καί μαζί μ' αυ-
τούς γυρίζουν καί οί τρείς το-
ξότες, χωρίς νά πετάξουν τά
βέλη τους.

Μαζί μέ τούς άλλους γυρί-
ζει καί ο Ταμπόρ. Τά μάτια
του βλέπουν κάτι καί άστρά-
φτουν άπό χαρά. "Εκείνος πού
φώναξε είναι ή Γιαράμπα!
"Η Γιαράμπα πού θα μεσολα-
θήση για νά τούς σώση τή
ζωή. "Η Γιαράμπα πού τήν έ-
στειλε ο Θεός στην πιο κρί-
σιμη στιγμή.

Ο ΜΙΚΟ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ στο πό-
δι μελαχροινό κορίτσι
κουτσαίνει καί βαδίζει
μέ πολύ κόπο. "Ο Μίκο, ο κα-
κούργος φύλαρχος, μόλις τήν
άντικρύζει, φωνάζει έξω φρε-
νών στους πολεμιστές του.

— Σκοτώστε την! Τί θέλει
αυτή, εδώ;

"Ο Φόγκα, τή βλέπει τή
γνωρίζει καί γυρίζοντας, κυτ-
τάζει κατάπληκτος πότε τόν
Ταμπόρ καί πότε τόν Μίκο.

— Σκοτώστε τη!, ούρλιά-
ζει τώρα ο Μίκο καί, παίρνον-
τας ένα δόρυ άπό τό χέρι έ-
νός πολεμιστή του, έτοιμάζε-
ται νά τό πετάξη έναντίον τού
κοριτσιού.

"Ο Ταμπόρ δοκιμάζει νά

σπάση τὰ δεσμά του γιὰ νὰ μπορέσῃ ἐπιτέλους νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ἐλπίζει ὅμως πὼς τὴν τελευταία στιγμή θὰ μιλήσῃ ἡ Γιαράμπα μὰ οὔτε κι' αὐτὸ γίνεται. Γιατὶ, τὸ τραυματισμένο κορίτσι, ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα ποὺ ἔχει χάσει, δὲν ἀντέχει καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητη.

Τὴ στιγμή αὕτῃ ἀκριβῶς, ποὺ πέφτει, πετάει τὸ δόρυ τοῦ ὁ Μίκο, ποὺ περνάει μόλις πέντε ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Ἄν ἀργούσε νὰ πέσῃ ἔστω κι' ἓνα δευτερόλεπτο, θὰ ἦταν τώρα νεκρή.

Ὁ Μίκο, ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος, ἐτοιμάζεται ν' ἀρπάξῃ ἄλλο ἓνα δόρυ μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ πετάξῃ ἐναντίον τῆς Γιαράμπα. Ὁ Φόγκα, καταπληκτος γι' αὐτὸ ποὺ γίνεται, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Τὶ συμβαίνει; ρωτάει. Γιατὶ θέλεις νὰ τὴ σκοτώσῃς; Καὶ γιατί ὁ Ταμπὸρ κατηγοροῦσε ἑμένα πὼς τὴ σκότωσα ἐνῶ αὕτῃ εἶναι ζωντανή;

— Φόγκα!, τοῦ φωνάζει ἡ Ζολάν, ἐνῶ ὁ Μίκο μασάει τὰ λόγια του καὶ δὲν ξέρει τὶ νὰ πῇ, λύσε τὸν Ταμπὸρ, ἄνοιξέ του τὸ στόμα νὰ μιλήσῃ! Δὲν καταλαβαίνεις πὼς ὁ Μίκο εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θέλησε νὰ τὴ σκοτώσῃ, γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ βάρος σὲ σένα;

Ὁ Φόγκα ἀρχίζει τότε νὰ καταλαβαίνει καί, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ βλέμμα του τὸν Μίκο, διατάζει ἓναν πολεμιστὴ νὰ λύσῃ τὸν Ταμπὸρ.

Ὁ Ταμπὸρ καὶ ὁ Φόγκα ἀγκαλιάζονται ἀδελφικά.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, μόλις νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του ἐλεύθερο, λύνει ἀμέσως τοὺς φίλους του καὶ ἐνῶ ἡ Ζολάν τρέχει κοντὰ στὴν ἀναίσθητη Γιαράμπα καὶ δοκιμάζει νὰ τὴν συνεφέρῃ, ἐκεῖνος πλησιάζει τοὺς δυὸ φύλαρχους.

— Φόγκα!, λέει στὸν ἀρχηγὸ τῶν Μπαράκα, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὰ ἄσχημα λόγια ποὺ σοῦ εἶπα.

Καὶ μὲ δυὸ λόγια τοῦ διηγεῖται τὸν ἀπαίσιο ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Μίκο μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς βάλῃ νὰ τσακωθοῦν ἐπεὶ δὴ τοὺς μισοῦσε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φόγκα ἀγριεύει:

— Εἶναι ἀλήθεια; ρωτάει τὸ Μίκο.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπαντᾷ ἀλλὰ τὸ βάζει στὰ πόδια καί, κρύβεται ἀνάμεσα στοὺς πολεμι

στές του.

— Χτυπάτε τους!, φωνάζει άγρια. Σκοτώσε τόν Φόγκα, τόν Ταμπόρ καί τούς φίλους του!

Οί πολεμιστές του ξεκρεμούν τὰ τόξα τους μὰ καί οί πολεμιστές τών Μπαράκα δέν κάθονται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Δέν δίνουν καιρὸ στοὺς ἀντιπάλους τους νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ τόξα γιατί ὀρμούν μὲ άγριους ἀλλαλαγμούς ἐναντίον τους. Σὲ λίγο, τὰ δυὸ στρατόπεδα, οί δυὸ φυλές ἔχουν ἔρθει στὰ χέρια. Δόρατα, βέλη, γροθιές, πέτρες καί ρόπαλα χρησιμοποιοῦνται γιὰ ὅπλα ἐνῶ ἡ ὀχλαγοή τῆς μάχης ἀκούγεται πολλὰ χιλιάμετρα μακριά.

Ὁ Ταμπόρ μὲ τὸ Φόγκα πολεμοῦν πλάϊ - πλάϊ. Πιὸ πέρα ὁ Μπουτάτα ἔχει μπλέξει μὲ πέντε μαύρους ποὺ ὀρμοῦν καταπάνω του.

— Πίσω καί σὰς ἔφαγα!, οὐρλιάζει ὁ ἀράπης.

Ἡ θρυλικὴ καὶ σκουριασμένη κουμπούρα του, οί κεφαλές καί οί καρπαζιές μπαίνουν σὲ δράσι καὶ μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ πανικοβάλλει τοὺς ἀντιπάλους του καὶ τοὺς τρέπει σὲ ἄτακτη φυγῇ.

— Πῶ, πῶ!, θαυμάζει ὁ Μπαγιόκο, ἄφησε καὶ κανέναν γιὰ μένα, Μπουτάτα!

Ὁ ἀράπης γυρνάει, τὸν βλέπει καὶ τὸν πιάνουν τὰ μπουρίνια του.

— Καὶ τί εἶσαι ἐσύ ποὺ θὰ σοῦ ἀφήσω κανέναν; τοῦ λέει. Γιὰ παλληκαριὰ θὰ σὲ περάσουμε;

Χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ξεχνάει τοὺς μαύρους καὶ ὀρμάει μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἓναν τίον τοῦ Μπαγιόκο. Σὲ λίγο, οί δυὸ χαζοὶ ἥρωές μας κυλιοῦνται κάτω κι' ἀρχίζουν μιὰ πεισματώδη μάχη μὲ τὰ χέρια, τὶς κεφαλές, τὰ πόδια καὶ τὰ...δόντια! Ὁ Μπαγιόκο σὲ μιὰ στιγμὴ ἀρπάζει στὴ σταματάρια του τὸ τσουλούφι τοῦ Μπουτάτα καὶ δοκιμάζει νὰ τὸ κόψει στὰ δύο.

Τώρα ὁ Μπουτάτα ἐξαγριώνεται περισσότερο:

— Μπᾶ' σὲ καλὸ σου!, φωνάζει, παράτα τὸ τσουλούφι μου γιατί θὰ σὲ κόψω στὰ δυὸ μὲ τὴ μπιστόλα μου!

Στὸ μεταξύ, ἡ μάχη ὀλογυρά τους παίρνει τέλος. Οί πολεμιστές τοῦ Μίκο τρομοκρατοῦνται καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Μαζὶ μ' αὐτοὺς τρέχει καὶ ὁ ἀρχηγός τους.

Ὁ Ταμπόρ ὀρμάει ξοπίσω του γιὰ νὰ τὸν σταματήση. μὰ τὰ πόδια τοῦ Μίκο ἔχουν φτερὰ ἀπὸ τὸν τρόμο του. Σὲ λίγο φθάνει στὸ ποτάμι καὶ πέφτει μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ μανία τοῦ Ταμπόρ.

«Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς!, λέει μέσα του τὸ Ἑλληνόπουλο καθὼς τρέχει.

Δέν προλαβαίνει ὅμως νὰ φθάσῃ στὴν ὄχθη καὶ σταματάει. Ἐνα ρίγος ἀνατριχίλας διαπερνάει τὸ κορμὶ του. Ὁ Μίκο φτάνοντας στὴν ἀντίπερα ὄχθη ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ στὴ στεριά. Ἐκεῖ, ὅμως, ἀνάμεσα στὴ χλόη, παραμονεύει ἓνας τεράστιος κροκόδειλος.

Τὰ τεράστια σαγόνια του ἀνοίγουν καὶ αἰχμαλωτίζουν τὸν ἀπαίσιο φύλαρχο. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν βλέπει ὁ Ταμπὸρ καὶ ἀνατριχιάζει.

Μιὰ σπαρακτική κραυγὴ ἀντηχεῖ κι' ὕστερα... ὁ κροκόδειλος παραισύρει τὸ θῦμα του μέσα στὸν ποταμό.

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει τὰ νεῦρα του νὰ χαλαρώνουν. Μισοῦσε πολὺ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία τόσων κακῶν μὰ τώρα αἰσθάνεται οἶκτο στὴν καρδιά του γιὰ τὴν τραγικὴ του τύχη.

Ἰγυρνώντας τὶς πλάτες του βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Φόγκα. Ὁ φύλαρχος τῆς φυλῆς τῶν Μπαράκα κυττάζει μὲ ἀγάπη τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Τὰ κακὰ πνεύματα τιμώρησαν τὸν Μίκο, γι' αὐτὸ ποὺ πῆγε νὰ κόνη τοῦ λέει.

Ὁ Ταμπὸρ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ τὸν ἀγκαλιάζει. Εἶναι σὰ νὰ τοῦ ζητᾷ συγγνώμη γιὰ τὶς ὑποψίες του, νομίζοντάς τον αὐτὸν ὡς δολοφόνου τῆς Γιαράμπα.

Δίπλα του ὁ Μπουτάτα ἐνθουσιάζεται. Τραιβάει τὴ μπιστόλα του, πυροβολεῖ τὸν ἀέρα καὶ ἀγκαλιάζει κι' αὐτὸς ἕναν μαῦρο ποὺ βρίσκεται μπροστά του.

— Νὰ μοῦ ζήσης μορφονιέ μου!, τοῦ λέει καὶ τὸν φιλάει στὴ γυμνὴ κεφαλα του.

Ἡ Γιαράμπα εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Τὴν ἔχουν μεταφέρει στὸ χωριὸ τῶν Μπαράκα ὅπου ὁ Μάγος βάζει βότανα πάνω στὴν πληγὴ της. Οἱ ἥρωές μας δὲν βιάστηκαν νὰ γυρίσουν στὴ σπηλιά τους. Ἐμείναν φιλοξενούμενοι τοῦ Φόγκα. Οἱ πλεμιστὲς τῆς φυλῆς βγῆκαν στὸ κυνήγι, σκότωσαν πολλὰ ζαρκάδια κι' ἀγριοπούλια καὶ ἄλλο τὸ χωριὸ τὸ ἔχει ρίξει στὸ φαγητό. Ὁ Μπαγιόκο ποὺ ἡ κοιλιά του εἶναι δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καταδροχθίζει μὲ βουλιμία τὰ κομμάτια τὸ ψημένο κρέας ἐνῶ ὁ Μπουτάτα μαθαίνει... σκοποβολὴ τὸν φύλαρχο!...

Δυὸ μέρες κάθισαν στὸ χωριὸ τῶν Μπαράκα οἱ ἥρωές μας καὶ τὸ πρωῒ τῆς τρίτης ἡμέρας, ἀποφασίζουν νὰ γυρίσουν στὴ σπηλιά τους, χωρὶς τὴν Γιαράμπα. Τὸ μελαψὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας θὰ καθίσῃ ἀκόμη λίγες μέρες γιὰ νὰ συνέλθῃ τελείως.

Ἀφοῦ ἀποχαιρετοῦν τὸν Φόγκα καὶ τοὺς πολεμιστὲς του, παίρνουν τὸ μονοπάτι ποὺ ὀδηγεῖ στὴ ζούγκλα. Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετὰ ὅταν ξαφνικὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας χάνεται σιγὰ - σιγὰ.

— Ἐ, ποῦ πᾶμε!, φωνάζει ὁ Μπαγιόκο. Δὲν βλέπετε ποὺ χύχτωσε; Εἶναι ὥρα νὰ κοιμηθοῦμε.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—'Αρ. 31—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Σ.τρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

‘Η θύελλα μένεται στὴ ζούγκλα καὶ παρασύρει τοὺς
ἥρώες μας στὸ στόμα τοῦ λύκου... Ὅταν καμμιά φορὰ
καταφέρνουν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, βλέπουν πῶς
εἶναι:

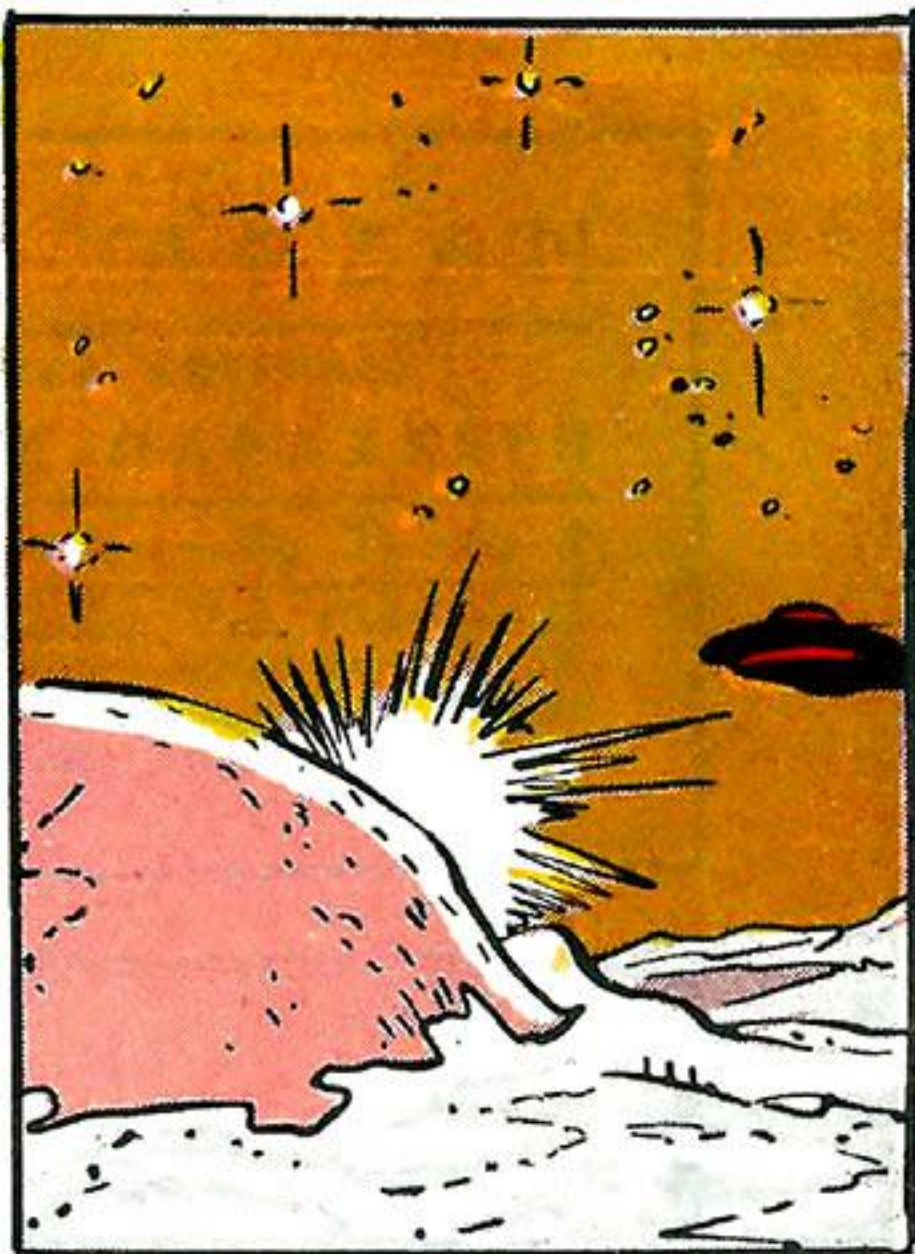
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ!

‘Ο Μπουτάτα διαλέγεται νὰ γίνη βραστός καὶ ὁ Μπα-
γιόκο ψητός! ‘Η περιπέτεια τοῦ ἐπόμενου τεύχους μὲ τὰ
ἄπειρα κωμικά της ἐπεισόδια, θὰ μείνῃ ἀξέχαστη. Μὴν
ξεχνᾶτε νὰ ζητήσετε τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ τὸ τεῦχος
32 τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» μὲ τὸν τίτλο:

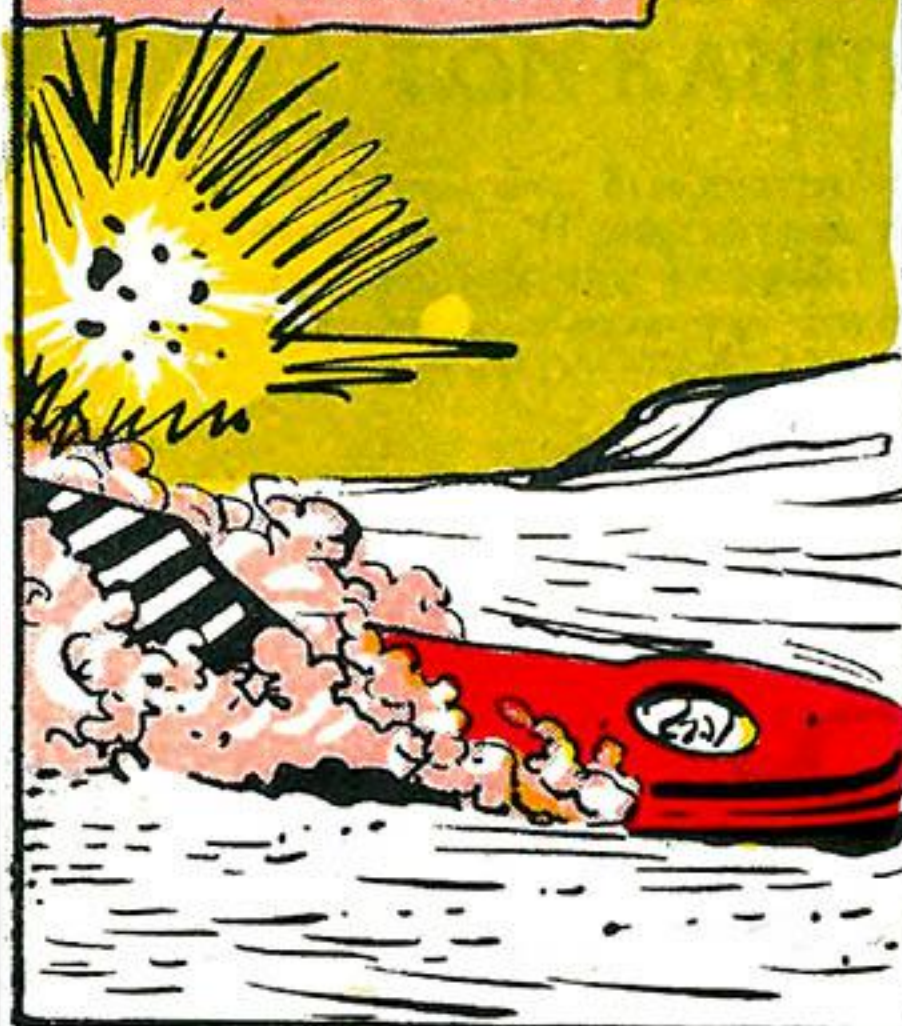
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ!

... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΩ
ΤΟΝ ΜΕΤΕΩΡΙΤΗ.

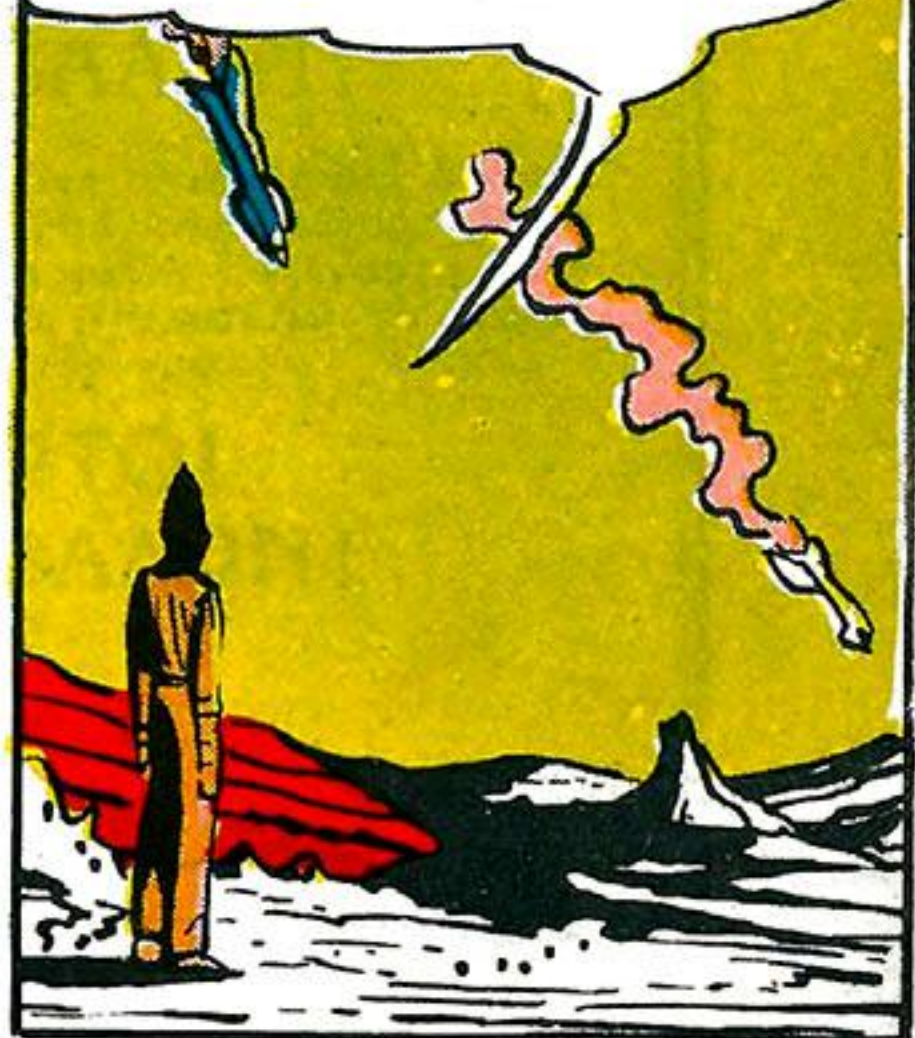

ΚΑΘΩΣ ΕΚΡΗΓΝΥΤΑΙ Ο ΜΕ-
ΤΕΩΡΙΤΗΣ, Η ΦΥΣΙΚΗ ΒΑ-
ΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ ΕΠΑΥΕΛ-
ΧΕΤΑΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΡΥ ΠΛΟΙΟ
ΠΕΦΤΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΠΛΟΙΑ ΤΟΥ
ΕΧΘΡΟΥ! ΕΥΤΥΧΩΣ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΟΛΑ ΚΗΛΑ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ